

THOREGON

28

Perry Rhodan 1827

Peter Griese , Robert Feldhoff

Útěk přes Bröhnder

Přeložil Hugo Bokvas
Do digitální podoby převedl Codiac

Na třech různých místech vesmíru jsou lidé ze Země zapleteni do událostí, které na první pohled nemají spolu nic společného. V Mléčné dráze, postižené politickým kvasem, obsadily tajemné jezatky desítky planet a nadále svou invazi eskalují. Lodě Ligy svobodných Pozemšťanů a jiných galaktických velmocí toho zatím příliš nepořádily.

Perry Rhodan, Reginald Bull a Alaska Saedelaere o tomto nebezpečném vývoji nemají ani ponětí. Při průzkumu planety Trokanu, „druhého Marsu“, vešli do tzv. Hříbu a zmizeli. Octli se na Mostě do nekonečna, po něm se dostali do Arzenálu

moci, kde objevili pozůstalost jakési prastaré civilizace. Tam se rozdělili.

Rhodan a Bull se odvážili znovu na Most do nekonečna, ale vyšli v galaxii Plantagoo. Nezbyvá jim nic jiného než útěk vpřed - musí nalézt Galorňany, tajemné vládce galaxie.

Alaska Saedelaere se zase dostal do galaxie Bröhnder, kde se nejdříve musel bránit bandě pirátů a potom uzavřel přátelství s Varkvašem. I Alaska chce najít cestu na Zemi, ale nejdříve musí uniknout Maotům, a tím začíná ÚTĚK BRÖHNDEREM...

1.

„Slyšíš mě?“

Copak chceš, nositeli Kůže? Neodpovím ti.

„Doroto, určité mě slyšíš.“

Neodpovídám. Už nebudu k dispozici, když nemusím. Blíží se totiž mé zrození, nositeli Kůže. Pak nebudeš nic. I když jsi mi byl něčím jako přítelem. „Doroto? Doroto!“

Neodpovídám. Čekám na zprávu od Cujandrona. Pak se přejene vesmírem roj komet, pak se duše navrátí. Pokud všechno vyjde a z osmnácti nebude nikdo chybět, pokud všichni přestáli tisíce let... A z polosmrti znovu vstane život.

„Doroto! Jestliže mi neodpovíš, musím tě k tomu nějak přinutit.“

Nemyslím to zle. Jsi přece můj přítel, nositeli Kůže. Vážně jsi? Přinutit mě chceš? Zvaž si, jestli mi chceš zůstat přítelem. A zvaž si, co bude, až jednoho dne nositel Kůže a nositelka duše půjdou různými cestami. Můžu ti pomoci nebo tě můžu zničit.

„Doroto! Prosím...“

Lepší bude, když zůstaneme přáteli.

Dorotino vyprávění

Dneska byl jeden z takových dnů. I když už dávno nemám biologické tělo, cítila jsem se, jako by mi krev žilami pulzovala tepleji a pod větším tlakem. Nohama, rukama, až do hlavy. Když jsem měla takový pocit, nemohla jsem ten tlak dál snášet, uchylovala jsem se do hlubin své existence. Vytvořila jsem si virtuální tělo, virtuální obraz sebe sama, jakou jsem kdysi bývala.

Minulost se již oživit nedala, ale dala se zobrazit. Měla pak tvář a začala dýchat.

Jediné, co ze mě ještě žilo, bylo vegao-nické vědomí. Moc málo, přesto však velice hodně. Alaska Saedelaere by to asi nazval duší. Nebo jen vědomím. Já věděla, že ve skutečnosti je to víc.

Slovo *vegaonický* jsem mu nedokázala vysvětlit, třebaže má mnohem větší kosmickou zkušenost než já. Předpokládala jsem však, že v zásadě mě pochopil. A to vlastně stačilo.

Cujandronova blízkost mi dodávala sílu a krok za krokem uvolňovala vzpomínky na minulost, na dobu, kdy jsem byla Vrchním válečným radou Bröhnderských nomádů.

Když jsem se dívala na virtuální tělo, na křehké údy a na hlavu, která šla rozbít snadněji než kterákoli bedna počítače, pak se mi tomu ani nechtělo věřit. Válečný rada! Jaká perverze. Nehodila jsem se pro válku ani pro uskoky.

Jen tak se dala vysvětlit chyba, již jsem udělala. Kdo se nechá unést euforií, měl by si uvědomovat, v jaké situaci se tak děje. Při špatné situaci může euforie znamenat konec.

Příliš brzy jsem navázala kontakt se svými Čtyřmi cuji, tedy něco jako zástupci nebo náměstky. To byly samozřejmě výrazy, jež používal Alaska Saedelaere. V mé skutečnosti zněly jinak a mnohem elegantněji, řekla bych až poetičtěji.

Hyperem jsem se spojila s Nosettem, Gulwalem a Prinnem a normální vysílačkou s velice důležitým Mellenbrockem.

Náhoda tomu chtěla, že syntonika, do níž se Mellenbrock uchýlil, byla zrovna na planetě Matock. Bylo to nezvyklé. Podle Cujandronova základního rozmístění jsme měli být všichni v počítačích, které slouží na lodích. A to z prostinkého důvodu: pouze s lodí jsme mobilní.

Mellenbrockovi určité nezbyvalo nic jiného. Jistě dlouho vyčkával, až nebyla jiná možnost. Zaručeně toužil po mobilním pracovišti.

Dívala jsem se na něj jako na problémové dítě. Budu ho muset nějak zmobilnit. Možná bych ho mohla uložit do palubního počítače C ANTU. Aspoň načas, do paralelního sektoru. Šlo jen o to, jestli Fasoldog, jak mu říkal Kummerog, má skutečně místo pro dva našeho druhu.

Uvědomila jsem si, že jsem opět začala snít. Seděla jsem přece v pasti, CANT už není mobilní.

Bránila tomu poutači pole Maotů nebo přesněji řečeno velkopána z Yilitonu. K

tomu ještě děla a množství bitevních lodí na obloze nad CANTEM.

Nepřiliš uváženou zprávou jsem přivedla cizince na naši stopu. Nikdy jsme neměli na planetě přistávat. Ted' už bylo ale pozdě.

Ta loď velice speciálního tvaru, ležela nedaleko na skládce Maotů. Kdybych tuto chybu nebyla udělala, Saedelaere by paměť lodě možná už vyklidil. A my byli na cestě do bezpečí.

Sny!

Byla jsem uvězněna stejně jako Mellenbrock. Možná ještě hůř. Ano, udělala jsem chybu. Takhle se už možná vegaonický plán nedá uskutečnit.

Má komponenta byla jednou z osmnácti, které jsou bezpodmínečně nutné k vytvoření společenství Ysperayů. Mellenbrocka a mých tří dalších zástupců se mohl Cujandron v nejhorším zříct. Nikoli však mé a dalších patnácti radů.

Každý musel být přítomen, protože každý ve své vegaonické komponentě skrýval něco, co bylo pro společenství Ysperayů nezbytné. Kdyby chyběla jen jediná komponenta, společenství by nebylo životaschopné a roj komet by nikdy neletěl vesmírem. Všechno by bylo nadarmo.

Základní vegaonická substance se tenkrát rozdělila na osmnáct dílů. Každý rada měl v sobě jeden.

Pouze Cujandron dva. Jeden z nich byl *klíč*, který měl jednou propojit všechny ostatní komponenty. Ten druhý zas *princip zachování druhu*.

Má komponenta *byla duševní síla*. Ironie osudu, pomyslela jsem si, že se duše musí skrývat ve virtuálním prostoru.

Doufala jsem, že Alaska Saedelaere najde cestu k mému vysvobození. Já sama to nedokážu. Zbraně CANTU nestačí na převahu Maotů. Navíc jsem si uvědomovala, že když se CANT pokusí o útěk, velkopán z Yilitonu klidně zničí vše. Co Maot jednou vlastní, už nikdy nevydá. A nezáleží na tom, jestli se jedná o zrezivělý šroub, drahokam nebo

počítač.

Majetek jako nejvyšší princip, pokladnice ze šrotu a nejvyšších hodnot - tak by se dala shrnout mentalita onoho podivného národa. Maotovi odeberete majetek jediné tak, že ho zabijete. Ale i pak by se nahnuli všichni ostatní, aby ukojili své psychopa-tické pudy. Neměli se mezi sebou rádi, proti vetřelcům však stáli v jednom šiku.

Připadalo mi, že jsem v beznadějně situaci.

Hrabala jsem se v uvolněných vzpomínkách. Plným jménem jsem se jmenovala Dorota Bochniarzová, vrchní válečný rada Bröhnderských nomádů. Do úřadu jsem byla uvedena, když začala válka. Předtím žádná válečná rada neexistovala a nikoho by nenapadlo mamit duši národa na takové účely.

Můj úkol byl už od počátku odsouzen k nezdaru. Nechtěli jsme a ani jsme neuměli bojovat. Abychom tohle změnili, k tomu bychom potřebovali více než jen plýtvání duší. Museli bychom nomádský národ od základu změnit. Můj národ dříve žil výhradně na lodích. Lodě mu sloužily za příbytek, dopravní prostředek a výrobu. Ve velkých hejnech jsme létali galaxií Bröhnderem, ale navštěvovali jsme i sousední hvězdokupy.

Ysperayové, jak jsme si říkali dříve, byli známí jako Bröhnderští nomádi. Měli jsme pověst, že dokážeme postavit ty nejvýkonnější počítače jakéhokoli druhu. Naše slovo melo váhu, názoru Ysperayů se naslouchalo a vážilo.

Když proti nám vypukla válka, Cujandron svou speciální sytroniou propočítal, že ji prohrájeme a zanikneme. Svým výsledkům bezvýhradně věřil. Kdybychom my ostatní udělali totéž, kdybychom jeho plány od počátku plně podporovali, ledačeho bychom byli ušetřeni.

Duše ještě nikdy nebyla tak blízko zániku jako já v tomto okamžiku.

Někteří však reptali. „Ysperayové jsou živí tvorové," tvrdili, „a naši nepřátelé rovněž. Syntronika nikdy nemůže propočítat chod dějin."

Zdálo se to logické, ve skutečnosti to však byla pořádná hloupost. Čas prokázal, že pravdu měl Cujandron.

Nikdo však nepomyslel na to, aby se vzdal. Fáze pochyb velice rychle pominula. Ysperayové budou existovat i po válce, která nám zničí všechny lodě. Samozřejmě že ne všichni Ysperayové, ale pár set nebo tisíc a mezi nimi bude i duše.

Cujandron byl tvůrce vegaonických komponent. Nehmotná část každého z nás mohla existovat, pouze když dlela v počítači. Nejvhodnější by byl samozřejmě počítač, který jsme si postavili sami. Kdybychom se však zaintegrovali výlučně do vlastních počítačů, přivedli bychom nepřítele na stopu. To jsme neriskovali. A proto jsme všude, kde to šlo, volili počítač cizí výroby. Bez takové podpory by vegaonická komponenta během několika hodin zhynula. Doslova by se rozplynula v nic a její energie by se rozptýlila v kosmu.

Museli jsme jít dlouhou cestou. Komponenty vznikaly z biologické hmoty a čirého ducha. Jen někteří z našeho milionového národa mohli jít touto cestou, ostatní zahynuli.

Jak to mohlo dojít tak daleko? Na to jsme přišli až po dlouhých letech, teprve když jsme získali dostatečný odstup pro analýzu. Nikdy jsme se neměli soustředit výhradně na výrobu počítačů. Tak prostá byla naše chyba. Ale už se nedala napravit.

Neměli jsme ofenzivní zbraně, defenzivní štíty byly slabé. A protože jsme obchodovali neozbrojeni, morálka nám zakazovala lodě vyzbrojovat, neměli jsme proti nepříteli šanci.

Jistě by se našly národy, které by nám pomohly. Ale ukázalo se, že ani zdánlivě dobrému příteli se nedá důvěřovat. Ysperayové zůstali nakonec sami.

Kdo je ten nepřítel, jak vypadá a proč chce

vyhubit zrovna Bröhnderské nomády, zůstávalo tajemstvím. Nikdy jsme se to nedozvěděli, až do konce ne.

Jednou se mi zdálo, že duše stojí proti děsivé bytosti zbrocené krví. Ona bytost zvedla sedm rukou. Vyrůstaly v nástroje z času a hvězdného prachu, popadly duši a rozmáčkly ji. A v okamžiku smrti byla pryč i jakákoli stopa, již po sobě Ysperayové kdy ve vesmíru zanechali.

Na ten sen jsem nikdy nedokázala zapomenout.

Když můj tělesný život skončil, přešla jsem jako vegaonická komponenta do syntroniky a onen tvor zbrocený krví ztratil mou stopu. Už nikdy jsem onoho nemilosrdného nepřítele nespátřila. S koncem tělesného života Ysperayů jako by skončilo i jeho právo na existenci. Nebo prostě táhl dál a hledal si nového nepřítele. Nevím.

Často jsem musela počítače střídat. Někdy jsem byla blízko konci, ale vždycky jsem našla nějaké východisko. Naposled jsem strávila řadu let v jedné výrobní syntronice na Luipussu, dokud nepřistál CANT tak blízko, že jsem mohla změnit místo pobytu.

Blízkost a vzdálenost vytvářely problémy. Od té doby jsem už nikdy o pohyblivost nepřišla. Zaintegrovala jsem se do palubního počítače Fasoldoga a stala jsem se jeho součástí a on mou.

Později padl CANT do rukou Bröhnderských vrahů. Plán získat Kummeroga jako chápajícího partnera ztroskotal. Zprvu jsem se obávala, že Kummerog je ona krvavá bytost, její potomek. Krvavá stopa, kterou za sebou nový majitel lodi zanechával, ve mně vzbuzovala odpor.

Ale Kummerog byl pouhý pirát. Někdo takový se těžko *zajímá* o osud nějaké duše. Rozhodla jsem se, že Kummeroga a jeho věčné loupeživé tažení budu považovat pouze za epizodu. Kummerog zmizel a jeho místo zaujal někdo jiný. Nositel Kůže Alaska Saedelaere.

2

Dorotino vyprávění

Alaska se ozval znovu a tentokrát jsem byla ochotna komunikovat. Před optikou mi držel jakýsi nákres. Viděla jsem množství šestiúhelníků.

„Víš co to je?“ zeptal se. „Znáš takový útvar?“

Prohledala jsem paměť. Nic. „Lituji. Něco takového jsem ještě neviděla. Mohlo by mě to nějak zachránit?“

„Myslíš *nás* zachránit. Ne, Doroto. Musíme najít jinou cestu.“

Jeho mentalita mi bude věčně cizí, i kdybychom spolu žili ještě sto let. Jsme uvězněni na Maotocku, hrozí nám smrt a on dumá nad nějakými podivnými šestiúhelníky.

„Proč jsi mi to ukazoval?“ zeptala jsem se.

„Jdu po každé stopě. Mohlo by se...“

V té chvíli jsem dostala zprávu ve vegao-nickém kódu. Odesílatel byl Enkendran, bývalý rada pro koordinaci. Dál jsem Alasku neposlouchala.

Enkendran mi předal souřadnice Hnízda a termín, kdy tam musím být. Bylo to 24 000 světelných let od Maotocku v jednom méně obydleném rameni Bröhnderu. Měla jsem na to tři dny.

Normálně by to nebyl problém. Pro loď jako CANT není rozdíl mezi dvaceti nebo dvěma sty tisíci let.

Neodpověděla jsem. Nechtěla jsem se blamovat, že jsem v tak mizerné situaci. Přitom jsem si uvědomovala, že bez duše nic nezačne, bez duše nikdy nevznikne roj komet.

Ne, musím si pomoci sama.

Tři dny mi připadaly velice málo, abych vyvázla z pasti na Maotocku. Velkopán z Yilitonu nám dal sedm hodin na to, abychom se vzdali.

Řešení problému bylo jednoduché. Musela jsem se postarat jen o to, aby Alaska Saedelaere, Varkvaš a jeho pět synátorů opustili CANT. Mě Maoti nikdy nenajdou, i kdyby mě hledali sto let. Co bude s

Alaskou a ostatními pak, mi může být v podstatě jedno. Maoti je patrně zabijí. Ale co je to proti duši Ysperayů?

Ale nemohla jsem to udělat. Bröhnderští nomádi byli totiž vždy národ s vysokou morálkou. Kdyby právě duše zapoměla na etiku, pak by si národ už nezasluhoval další existenci.

O takovém plánu jsem neměla ani uvažovat. Zastyděla jsem se.

24 000 světelných let. Tři dny času, sedmihodinová lhůta, konec před očima.

„Vážně si nevím rady, Alasko,“ stýskala jsem si. „Právě jsem dostala zprávu. Už vím, kde se musí všechny vegaonické komponenty sejít, aby utvořily společenství Ysperayů. *Je to Hnízdo!* Můj "národ" pak bude existovat v nové formě. Není to tam daleko.“

„A jak se tam chceš dostat?“

„To nevím.“

„Jestli Raubyňané a já opustíme CANT,“ uvažoval nositel Kůže, „zvládla bys to sama? Když nás zajmou, zruší poutačí pole. Mohla by ses pokusit o nouzový start.“

Virtuální srdce na okamžik zmlklo. Před chvílí jsem o něčem takovém uvažovala a teď s tím nositel Kůže přišel sám.

„To nejde, protože by vás na místě zabili. Tvá Kůže to ví taky. Jdu sice za vysokým a důležitým cílem, ale nemůžu jej dosáhnout za cenu vaší smrti. Musíme najít jiné řešení.“

Alaska zapnul vysílačku. „Tady Alaska Saedelaere,“ řekl do ní klidným hlasem.

„Chci mluvit s velkopánem z Yilitonu.“

Po chvíli se ukázala Maotova černá tvář.

„Co chceš, ničiteli majetku?“ zeptal se velkopán. Z tónu se dalo usuzovat, že ničitel majetku je pro něj něco mnohem horšího než vrah a lhář.

„Vyjednávat.“

„Tady není o čem vyjednávat, cizince. Ty a tvoji druzi jste už odsouzeni k smrti.“

Maot to myslel vážně. A neustoupí. Nechápala jsem však, proč nám na jedné straně dopřál sedmihodinovou lhůtu a na druhé straně nedával jiné východisko než smrt.

Maotská filozofie se velice lišila od mé. Jak by se velkopán zachoval na našem místě? Strategie Maotů se orientovala na udržení předmětů. A protože jsem přísně vzato předmět, mohlo by to být i mou výhodou.

Znovu se ozvala vysílačka. Cuja Mellenbrock. „Rado Doroto, už dlouho mám jeden problém. Teď jsem se dozvěděl, že ho máš i ty. Volal mi koordinátor, ale nemůžu se dostat z Maotocku.“

„Taky jsem uvízla,“ přiznala jsem se. „Ty jsi v nejhorším případě postradatelný. Ale nositelka duše se ztratit nesmí.“

„Zachovám se podle toho. Bohužel nemám přístup k hyperu, jen ke dvěma příjimačům. Jinak bych Cujandrona nebo koordinátora informoval. Ale ty jsi přistála s lodí. Určitě máš hyper.“

„Mám. Ale z různých důvodů nechci volat o pomoc. Čím více komponent se dostane do soustavy Maotů, tím je větší nebezpečí, že přijdeme o nějakou další nezbytnou. Navíc se chci osvobodit sama. Duše nepotřebuje pomoc. Vždy musí být schopná jednat vlastními silami.“

„Vážím si tvého morálního postoje a odvahy, rado. Promiň, že ti to řeknu tak přímo. Ale co když uděláš chybu? V takové situaci nesmíme být vybíraví. Sama přece říkáš, že duše přežít musí. Jaképak ohledy na morálku.“

Znejistěla jsem a mlčela. Cuja měl v zásadě pravdu. Kdyby Alaska tenhle rozhovor slyšel, jistě by se přiklonil na jeho stranu.

„Čas kvačí,“ ozval se znovu Mellenbrock. „Jednou Maoti zjistí, že spolu tajně komunikujeme. Pak bude pozdě. Jednej konečně! Vegaonický plán neohrožíš voláním o pomoc, ale váháním.“

„To není pravda!“ řekla jsem nahlas.

„Ale je. Bez duše se ani Cujandron nestane kometou.“

Enkendranovu frekvenci jsem znala.

Vždyť je to tak jednoduché. Můžu koordinátora informovat, ten se zase obrátí na Cujandrona. Společně dospějím k myšlence, že pomoc ve vlasti Maotů není možná.

Ale čeho bych tím dosáhla? Pouze by se ukázalo, že jsem selhala. Má zpráva by rozbila naději všech ostatních komponent. Má účast je pro vznik společenství Ysperayů nezbytná.

Virtuální tělo se mi rozpadlo na několik částí, jež se od sebe vzdalovaly. Měla jsem co dělat, abych dala údy a trup zase dohromady, aby zase odpovídaly obrazu humanoidní ženy.

Mellenbrock vytušil, nač myslím. „Když nepodnikneš nic,“ říkal naléhavě, „pak odsoudíš Cujandronův národ k záhubě.“

„To není pravda!“

„Je. Hnízdo je odtud 24 000 světelných let. Na takovou vzdálenost se nemůžeš podílet na tvorbě společenství.“

S těmi 24 000 lety měl Mellenbrock bohužel pravdu.

Alaska mě oslovil. Nemohla jsem ho teď poslouchat a uložila jsem si jeho slova do paměti. Bylo mi ho líto, protože se skutečně snažil.

Myšlenky mi začínaly těkat. Nesmím se zabývat Alaskou a jeho Raubyňany, pokud chci najít nějaké řešení. Tuhle situaci jsem ostatně způsobila já svým euforickým jednáním. Kdybych jen vyčkala o trosku déle, možná by všechno proběhlo podle plánu.

Hyper se ozval. Poznala jsem svou bývalou zástupkyni Nosetto.

„Rado Doroto! Ozvi se. Koordinátor kontaktoval skoro všechny rady. Chybíš už jen ty a Molladaga.“

Molladaga byla rada pro zásobování energií. Co se stalo? Když chyběla i ona, znamenalo to, že vegaonický plán není dokonalý. Cujandron měl naplánovat rezervy pro případ, že by vypadly nějaké komponenty. Teď už bylo pozdě. Tenkrát, když onen krví zbrocený tvor byl naším nepřítelem, nikdo nepomyslel na to, že odloučení by mohlo trvat pár tisíc

let. Ta chyba se už nedala napravit.

Bylo pro mě typické, že jsem se zabývala víc Cujandronovými a Molladažinými problémy než svými. Třeba cuja Mellenbrock skutečně poznal správnou cestu. To já teď potřebuji pomoc, nikoli ten nejvyšší z bývalých Brönderských nomádů. Jenže co může Cujandron dělat, až se dozví o mých potížích? Nic - nebo se mýlím?

Alaska se ozýval stále naléhavěji.

„Ano?“ zeptala jsem se po chvíli.

„Co se to s tebou děje, Doroto? Jsem velice podezřívavý.“

„Přemýšlím, jestli nemám o své situaci informovat koordinátora Enkendrana nebo dokonce Cujandrona.“

„Pomohly by nám ostatní komponenty?!

„Každopádně by se o to pokusily. Ale obávám se, že by to byl jejich konec.“

Alaska Saedelaere chvíli mlčel. Jeho další otázka mě překvapila. „Doroto, říkáš jsi, žeš bývala biologickou bytostí. Můžeš mi ukázat, jak jsi tenkrát vypadala?“

„Ovšem.“

„Uděláš to?“

Přemýšlela jsem o tom. Virtuální obraz se skrýval v sektorech paměti, které jsem si vydělila pro svou potřebu. Když jsem se na něj dívala, cítila jsem nepochopitelnou nejistotu. Alaskovo podivné přání ve mně vzbuzovalo podivný odpor. Jaká je v tom nevýhoda, když nositel Kůže spatří mou bývalou podobu?

„Vytvořím umělý obraz,“ řekla jsem. „Hologram se bude dost podobat originálu. Podívej se na měděnou desku. No, co si o tom myslíš? Tedy o mně, o mém bývalém těle?“

Saedelaere byl velice zmaten. „Jsi, ne, byla jsi humanoid.“

„Ano.“

„Úžasné. Tvá tvář se velice liší od mé nebo od tváří, které znám. Je to krásný obličej. Několikrát jsem potkal bytost, která se ti vzdáleně podobala.“

„Co to bylo za bytost?“ zeptala jsem se tiše.

„Ženská bytost. Patřila k budovatelům Roje.“

„Nějaká Cyno?“

„Co víš o Cynech?“

„Málo. Nikdy jsem je nepotkala. Jen jsem o nich slyšela.“

Hluboce se zamyslel. „Ne, nebyla Cyno. Patřila k úplně jinému národu. K mnohem podivnějšímu. Jmenovala se Kytoma.“

„To jméno mi nic neříká. Podobnost je asi jen čistě náhodná.“

„Taky si myslím.“

Alaska Saedelaere náhle mluvil brönskysky podivným tónem, jaký jsem u něj ještě neslyšela. Měla jsem pocit, že ten tón odráží jeho *skutečnou* povahu. Jako by Kůží a sebevědomím jen maskoval své skutečné já. Nevím, proč mě to napadlo. Možná to bylo tím, že po neskutečně dlouhé době se někdo díval na můj obličej.

Ale i nositel Kůže měl zajímavé rysy. Zvláště, že jsem si toho všimla až teď, ale když na něj světlo dopadlo z určitého úhlu, obličej se mu rozzářil opalizujícím leskem.

Vtom Alaska řekl: „Doroto, musíme jednat.“

Jeho slova mě probrala. Zhasla jsem hologram.

„Chci, abys svého velitele informovala o situaci. Musíme se chytat každého stébka.“

Takže i on to požaduje.

Mátlo mě to, protože myšlenkami jsem byla ještě u Kytomy a Alaskova obličej. Nicméně jsem nositeli Kůže, navzdory všemu, důvěřovala. Když Alaska poprosil, když navíc i Mellenbrock argumentoval, pak jsem musela jednat.

Zapnula jsem hyper a nastavila ho na Enkendranovu frekvenci. Za necelé dvě minuty se navázal kontakt na vzdálenost několika set možná i tisíc světelných let.

„Konečně, Doroto!“

Cítila jsem, jak se koordinátorovi ulevilo.

„Proč ses neozvala dřív?“

Seznámila jsem ho s nejdůležitějšími fakty.

„To je zlé,“ řekl Enkendran, „ale naděje se nevzdáváme. Cujandron najde nějaké

východisko."

„Ani Cujandron mě nedostane do Hnízda. Ale já tam být musím." " „Správně. Chce to důvěru a optimismus. 24 000 světelných let je hodně, ale co jsou proti nepříteli, který nás málem zničil? I tenkrát jsme to zvládli."

„Vždyť ani nevíš, kde Cujandron je, že, Enkendrane?"

„Kdepak. Jsem s ním občas v kontaktu. Při příští příležitosti ho budu informovat. Určitě najde to nejlepší možné řešení. Vydrž, Doroto."

Neboť duše zemřít nesmí.

To však nedodal. Spojení se přerušilo.

Jeho slova zněla optimisticky. Nedokázala jsem si však představit, jak Cujandron něco změní. Chtělo by to velice silného teleportera nebo bitevní loď silnější než několik tisíc protivníků.

Třeba bude všechno jinak, až Maoti uslyší jméno Cujandron, ale Bröhnderští nomádi patří už příliš dlouho historii.

„Doroto," ozval se znovu Alaska. „Co se děje? Prosím tě, zapoj mě do těch hovorů."

„To mě zatím nenapadlo,"

„Spíš bych řekl, že nechceš. To samozřejmě respektuji. Ale nejsi dobrý taktik. Čím víc budu vědět, tím jsi na tom líp."

Doslova jsem mu přetlumočila kontakt s Enkendranem.

„Co znamená chybějící komponenta Molladaga?" vyzvídal.

„Bez Molladagy není společenství životaschopné. Přežije tak deset dnů. Víc rozhodně ne. Pak všechny součásti zaniknou. Shoří jako padající hvězdy. Mám pocit, že tu smrt je dokonce možné vidět. Jediná naděje je Cujandron. Třeba má něco v záloze. Třeba může chybějící komponentu kompenzovat. Jistá si však nejsem."

„Můžeš potlačit poutačí pole? Aspoň tak, abychom se dostali k té vřetenové lodi?"

„Bohužel ne. Je to stejné nesmyslné jako zaútočit na Maoty. Zvažila jsem všechny možnosti. Bez pomoci zvenčí nemáme naději."

V koutě dřepěl Varkvaš, tvor z planety Raubyn. Velice pozorně naslouchal.

I těch pět mladých, které si přitáhl v pytlí, jako by oněmělo. Že by skutečně pochopili vážnost situace? Vzhledem k tomu, jak se v posledních dnech chovali, dalo se tomu těžko uvěřit.

Seděli tupě v koutě zářivé centrály a kontrolovali si skafandry. Ani jeden necekl o vraždách a podobných raubynských záležitostech.

„Už uplynulo devadesát minut lhůty," poznamenal Alaska Saedelaere. „Zbývá nám ještě pět a půl hodiny. Co se děje venku u velkopána?"

„Vidíš to na obrazovce. Situace se nemění. Vědí, že jsme v pasti. Stačí jim jen počkat a potom udeřit."

Při pomýšlení na to, že velkopán z Yilitonu může kdykoli zkrátit lhůtu, se mi virtuální tělo chvělo.

„A tvá Kúže nemá nějaký návrh?" zeptala jsem se neklidně. „Vždyť Maoty zná."

„Ne," odpověděl. „Právě naopak. Stáhla se, jak jen může. Považuje Maoty za bandity. Cítím, jak z ní číší zoufalství. A ona cítí moje."

„Žádné zoufalství na tobě nepozoruji, Alasko."

„Do hlavy mi nevidíš. Každý žijeme ve své realitě. Není nutné ukazovat, co se v kom děje."

„To ne."

Minuty mýjely zvolna, ale přesto až příliš rychle. Než koordinátor *naváže* spojení s Cujandronem, může teoreticky uběhnout několik dní. Maoti ultimátum neprodlouží, to mi bylo jasné. Až vyprší čas, dají se do díla.

Udržet netknutý majetek je jedna věc, ale ještě důležitější je, kdo má k němu přístup. To spíš CANT zničí, než aby ho přenechali někomu jinému. Jejich zvrácená logika byla asi taková: CANT přistál na Maotocku a vše, co se na Maotocku *nachází*, je automaticky majetek.

Ozval se hyper. *Enkendran!* zadoufala

jsem. Byl to on!

„Mám novinu," oznámil mi. „A musím tě varovat, je zlá."

„Mluv, Enkendrane!"

„Zdá se, že Molladaga zahynula."

Virtuální tělo mi vybuchlo. Proudění elektronů, jež simulovaly obsah žil, se rozlétly všemi směry. Nechtěla jsem Enkendranova slova pochopit.

„Zahynula? Opravitelně, nebo neopravitelně?"

„Ty mi nerozumíš, Doroto. Její počítač poškozen nebyl, to ona sama zemřela. Jedna povinná vegaonická komponenta je nenávratně zničena. Molladaga patrně existuje už jen v našich vzpomínkách."

Chvilí mi trvalo, než jsem tu novinu strávila. Společenství Ysperayů nikdy nevznikne. Jinými slovy je už celkem jedno, jestli opustím Maotock nebo ne.

3.

„Doroto."

Já to nepřechkám, tak mě neruš.

„Doroto, musíme mluvit."

Co chceš, nositeli Kůže? Nebudu s tebou mluvit. Myslím, že teď radši umřu.

„Co je, Doroto? Je něco v nepořádku?"

Tak omezenou otázku bych od něj nečekala. Jestli je něco v nepořádku! Stejně tak by se mohl zeptat, jestli se hvězdy otáčejí nebo jestli je to optický klam. Neodpovím mu. Taková naivita se musí potrestat.

„Doroto, potřebujeme tě. Duše se přece nevzdává. Zbývá v tvé duši ještě aspoň trošku síly, která by se dala aktivovat?"

Mátl mě. Nejdřív klade otázky, že hloupější být nemohou, pak zase apeluje na mé nitro. Pochopila jsem, že mě chce vyprovokovat. Naivitu a omezenost jsem vzala rychle zpět.

„Doroto, prosím, mluv se mnou!"

Mám?

„Je tvou povinností pomoci k útěku aspoň mně, Varkvašovi a jeho klukům. Pak můžeš dál oplakávat konec svého národa."

Vzteky, který jsem dostala, se dá jen stěží

popsat. Alaska měl tu drzost vysunout do popředí svůj osud. A to v nejtragičtějším okamžiku.

Náhle jsem si uvědomila, že jsem děsně zařvala.

„Nazdar, Doroto," řekl nositel Kůže mírně. „Vítej mezi námi."

Dorotino vyprávění

Udržovala jsem ustavičný kontakt s Enkendranem, ale neodpovídala jsem mu. Koordinátor a Alaska si byli v něčem podobní. Měla jsem dojem, že ti dva jsou spis na stejné vlně než já a Enkendran.

„Nenecháme se přece srazit na kolena," řekl nositel Kůže. „Už často jsem zažil, jak se zdánlivě bezvýchodná situace obrátí v pravý opak."

„Ale ne v tomto případě," posteskla jsem si tiše. „Tentokrát už ne, Bröhnderští nomádi už dávno neexistují. Teď skončí i ten poslední zbytek."

„To je nesmysl!"

Opět jsem dostala vztek. Ale už jsem ten trik znala. Už mě nevyvede z rovnováhy tak snadno jako prve.

„Ještě něco udělat můžeme, Doroto."

„A to?"

„Dovol mi promluvit s Enkendranem. Třeba z toho něco bude."

Zarazila jsem se. Už tím, že jsem dovolila, aby cizinec poslouchal naši konverzaci, jsem porušila nepsaný zákon našeho národa. Ale na druhou stranu... Co se ještě může stát?

„Enkendrane," řekla jsem, „mám na tebe neobvyklou prosbu."

„Jakou, Doroto?"

„Chtěla bych tě spojit s jedním cizincem. Je na palubě mé lodi a je něco jako můj důvěrník."

Na chvíli zavládlo ticho, pak se Enkendran zeptal: „To ví o našem společenství a o všem?"

„Ano."

„Doufám, že sis to dobře *zvážila* a že je na naší straně.“

Enkendran opět chvíli mlčel. „Duše smí darovat důvěru. Duše má větší práva než ostatní. Dobrá, pohovořím s ním.“

S úlevou jsem se svou optikou rozhlédla nejdřív po okolí CANTU, kde se nic nezměnilo. I nadále jsme byli obklíčeni velkopánovými loděmi. I nadále se nad námi vznášely a bránily nám v nouzovém startu.

Vytvořila jsem uprostřed můstku krouživý symbol znamenající koordinátora. Zároveň jsem koordinátorovi poslala Saedelaerův symbol. Bez dlouhého rozmyšlení jsem se rozhodla pro rozzářený obličej.

„Jmenuji se Enkendran,“ slyšeli jsme. „Kdo chce se mnou mluvit?“

„Jmenuji se Alaska Saedelaere. Jsem Dorotin pasažér.“

„O čem chceš mluvit?“

„O možnostech, jak se tady z toho dostat. Je Molladaga mrtvá nad jakoukoli pochybností?“

„Ne. Je mrtvá na devadesát pět procent. Což je ostatně jedno, protože signál dal Cujandron. Zbývá nám nanejvýš ještě dva a půl dne. Pak musí v Hnízdě vzniknout společenství Ysperayů.“

„Nedá se vznik pozdržet?“ zeptal se Alaska.

„Ne. Můžeme jej pouze urychlit, vytvořit třeba teď.“

„A jaká je možnost Molladagu nahradit?“

„Nevím. Patrně *žádná*, pokud Cujandrona něco nenapadne.“

„Je vznik společenství Ysperayů bez Molladagy naprosto nemožný nebo jen značně ztížený?“

„Musí být osmnáct komponent. Jedna z nich není k dispozici nebo zahynula. Zbývajících sedmnáct společenství utvoří, ale nemůže jej stabilizovat.“

„Dejme tomu, že bychom dali dohromady sedmnáct osob...“

„Pozor,“ přerušil ho koordinátor. „Cujandron sám nese *dvě* komponenty. To znamená, že je sedmnáct povinných komponent, ale pouze

šestnáct osob.“

„Ale i tak,“ odpověděl nositel Kůže trpělivě.

„Dejme tomu, že bychom je mohli dát dohromady. Co by se stalo pak?“

„Společenství by bylo aktivní asi deset dní. Už jsem o tom mluvil s Cujandronem.“

„A co na to Cujandron?“

„Myslí si, že by to stačilo. Za deset dní možná najdeme nějakou možnost jak Molladagu nahradit.“

„Jestli jsem tomu dobře rozuměl, pak Bröhnderští nomádi sestávají z několika tisíc komponent. Nezbytných je však pouze osmnáct. Nemohla by Molladagu nahradit jiná, méně nezbytná komponenta?“

„Ne, to je vyloučeno.“

„Pak se musí nejdříve spojit ti, kteří jsou k dispozici,“ pravil Alaska naprosto přesvědčeně.

„Kdybych mohla něco podotknout,“ ozvala jsem se. „Nemůžu se z Maotocku dostat. Jsou to tedy zbytečné řeči.“

Na to Enkendran ani Alaska nic neřekli. Připadalo mi, jako by se proti mně spolčili. Jako by v duši spatřovali jen rušivý element, kterého se momentálně mohou těžko zbavit.

„Kde je Cujandron teď?“ zajímal se Alaska Saedelaere.

„Nevím,“ odpověděl Enkendran. „Někde na cestě ke Hnízdu. Ale jsem s ním často ve spojení.“

„Poslyš, Enkendrane. Dorota není mobilní. A co tak přesunout Hnízdo na jiné místo?“

Na druhé straně zavládlo zaražené mlčení.

„Myslím, že do deseti minut můžu navázat spojení s Cujandronem. To je radikální myšlenka, Alasko Saedelaere. Poptám se.“

Nato se spojení přerušilo. Dost dobře jsem nechápala, o čem tady jde, a Alaska nebyl ochoten zasvětit mě do tajných úmluv s koordinátorem.

Varkvaš neklidně přešlapoval z nohy na nohu, pět kluků vzrušeně cupitalo sem a tam. Pouze Saedelaere byl zosobněný klid.

Bylo to dlouhých deset minut. *Zatím* jsem znovu skládala virtuální tělo. Dorota Bochniarzová, vrchní válečná rada Bröhnder-

ských nomádů, se tvářila zvědavě, napjatě a ustrašeně. To nesmí Alasko nikdy vidět.

Potom se ozval Enkendran: „Mluvil jsem se Cujandronem. Nápad Alasky Saedelaera uskutečníme. Cujandron Hnízdo přemístí. Jestliže duše nemůže za námi, půjdeme my za duší. Nové Hnízdo se jmenuje Maotock.“

4.

Saedelaerovo vyprávění

Dorotu jsem ve svých představách viděl jako bytost z masa a krve a hologram, který mi ukázala, ten obraz doplnil. Hlasy z přijímače zněly oproti tomu zkresleně a uměle. Stěží jsem si dokázal představit, že vegaonická komponenta Enkendran je skutečně živá bytost. I Mellenbrockův hlas byl cizí a nezvyklý. Možná je to kódováním, o kterém Dorota mluvila. Všechna slova mi musela tlumočit do bröhnštiny.

„Enkendrane, slyšíš mě ještě?“

„Ovšem, Alasko Saedelaere.“

„Nestačí, když se Maotock prohlásí za nové Hnízdo. Je to i otázka času. Pokud jsem dobře pochopil, tak vaše společenství musí vzniknout nejpozději do dvou a půl dne, tady na Maotocku nám ale zbývá jen pět hodin.“

Podle kovového cvaknutí jsem poznal, že se spojení přerušilo.

Nevěděl jsem, na kterých bodech se loď vegaonických komponent zdržují, zda jsou rozptýleny po celém Bröhnderu nebo na jednom místě. Dejme tomu, že shromáždily v Hnízdě, pak musí 24 000 světelných let urazit za pět hodin. Pro dostatečně silnou loď by to neměl být problém.

„Co se stane, až se tady ukážou tví bratři a sestry?“ zeptal jsem se Doroty.

„Nebudeme už naživu.“

„Dejme tomu, že to stihneme.“

„Nevím, co se pak stane. Sebedůvěru v Enkendranových slovech jsem cítila. Ale nemám přesnou představu, co a jak bude. Cujandron mluvil o roji komet. Možná to byla metafora. Musím se dát překvapit.“

„Co když ostatní komponenty nepřiletí v lodích, ale jako nehmotné bytosti...“

„Na to zapomeň. Nehmotné vegaonické komponenty existují v lodních syntronikách nebo pozitronikách. Jsou závislé na jejich hardwaru.“

„Můžeme pro ně něco udělat?“

„Asi ne. Musíme prostě vyčkat.“

„To neberu. Je docela možné, že naše záchrana je záležitostí několika mála minut. Dejme tomu, že ultimátum vyprší, Maoti začnou střít. Co pak?“

„Propočítala jsem scénář,“ přiznala se Dorota. „Na Maotocku nemůžou nasadit příliš těžké zbraně. Proto nějakou tu minutu vydržíme. S devadesátipětiprocentní pravděpodobností jsme zničeni do sedmi minut. Když vyjdeme ze zpoždění deseti minut, pak je pravděpodobnost stoprocentní.“

„To znamená, že prodloužení lhůty o šest nebo sedm minut můžeme považovat za jisté.“

„Víc z toho nevytřískáme.“

„Neřekl bych. Musím ještě popřemýšlet.“

Dorota má poslední slova pochopila jako signál k mlčení. Už se neozvala.

Zato se na mě upíraly zraky Raubyňanů. Varkvaš, táta-máma pěti kluků, se držel stranou. Při výšce tří metrů a o váze bezmála jedné tuny to nebylo zas tak jednoduché, protože vyplňoval prakticky polovičku můstku.

Bytost z Raubynu mi připomínala slona. Šedá zvrásněná kůže. Kónická hlava, z níž vybíhal špičatý rypák asi jako u mravenečníka.

Varkvaš byl velice dobromyslný tvor. Od chvíle, co jsem ho vysvobodil z rukou Bröhnderských pirátů, se ke mně choval jako bratr.

Mít takového přítele bylo v těchto cizích končinách velice příjemné. Varkvaš by za mě kdykoli nasadil život. O tom jsem byl přesvědčen.

Jeho kluci byli úplně jiní. Lanagh, Scheep, Orgelloc, Kjaiup a Filibin se chovali jako vražedné stroje. Fyzicky se svému rodiči příliš nepodobali. Kůže a hlava by

ještě souhlasily, ale tělo měli ještě štíhlé a málo vyvinuté. K chůzi nepoužívali všechny čtyři končetiny, ale jen dolní. Paže končily čtyřprstýma rukama a na prstech měli drápy ostré jako břitvy.

Na vlastní oči jsem viděl, jak rozsápali statného piráta. Útlomitní byli asi jako vlci.

Od té doby neuplynul ani den, aby mě nenavrhl za další oběť. Varkvaš měl co dělat, aby jim v takové nenapravitelné akci zabránil. Svým způsobem jsem měl pro ne cenu, ale protože na palubě CANTU jiné oběti nebylo, dostával jsem se den co den do palebné linie.

Varkvaš je vychoval ve svém vaku. Slučoval v sobě mužské i ženské pohlavní ústrojí, proto si říkal táta-máma. Časem budou jeho mláďata jako on. Pokud přežijí maotský útok.

Proto mě velice překvapilo, když ke mně přistoupil Lanagh a zeptal se: „Mám ti přinést něco k jídlu, Alasko?“

„Chceš to otrávit?“

„Rád bych, ale Varkvaš mi to zakázal.“

„Jasně!“ zatroubil vzadu táta-máma. „Trávení se na této lodi přísně zakazuje.“

„No dobře,“ řekl Lanagh. „Jen jsem ti chtěl udělat laskavost.“

„Děkuji, ale nemám hlad.“

Pokud ho moje rezervované chování naštvalo, nedal to znát. Divil jsem se, že ten drsný chlapík najednou takhle zkrotí. Patrně pocítil zoufalství, kterému se Varkvaš s Dorotou s takovou chutí oddávali. Anebo výchovné snahy přinášely už první plody?

„Alasko, ale já něco jíst musím.“

To byla Kůže. Cítil jsem, že má hlad, ale mě chuť naprosto přešla.

Od té doby, co jsem Kůži nosil jako parazita, zdvojnásobil jsem přísun potravin. Co nežádaný souputník potřeboval, to si opatřil přes mé tělesné otvory. Zpočátku se to projevovalo jako ustavičné převrácení žaludku a střev. Časem jsem si zvykl. Když je vám víc než sto let, automaticky se naučíte obcházet hranice hnusu.

„Prosím, potřebuji potravu.“

„Ne!“

Ani její škemrání se mnou nehnulo. Nejradši bych se jí zbavil, ale to nešlo. Když jsem ji konečně podrobil své vůli, vedla duševně samostatný život, ale fyzicky byla na mně i nadále závislá. Odloučení by pro ni znamenalo smrt.

„Dáš mi najíst, když se od tebe na chvíli odpoutám?“

„Jedině když to bude aspoň na deset minut.“

„Zkusím to.“

Deset minut bylo maximum. Nemela z toho radost, ale brala to jako nutné zlo.

Nosíval jsem kdysi masku, takže jsem se v parazitech vyznal. Fragment Cappina mi celé věky bránil v normálním životě. Už pohled na něj uváděl každou bytost v šílenství nebo ji zabíjel. Proto ta maska z plastiku, která mě polovinu života izolovala od ostatních lidí.

A teď zase Kůže. Další parazit, jenže tentokrát jsem měl jeho osud ve svých rukou.

Když mě nechtěla naštvat, zvykla si trávit čas sama. Jinak se nedala vyloučit zkratová reakce. Nechtěl jsem ji zabít, ale třeba budu jednoho dne muset.

Kůže se mi nad hlavou otevřela, slézala přes oči a ústa, po krku. Uvolnily se mi paže, nohy. Nakonec mi u nohou ležel rosolovitá neforemná hrouda, která zamířila k východu.

„Jednoho dne, Alasko,“ řekl Lanagh, „ji s bratry rozcupujeme. Pak se jí zbavíš.“

Mýlil jsem se v něm. Je to i nadále nezkrtný a vraždy chtivý prevít.

„Až ten den nastane,“ řekl jsem, „zařídím si to sám.“

„Ty?“

„Ovšemže.“

„Jsi přece měkota. Překvapilo mě, že při mytí zabiješ vlastní bakterie.“

„Můžeš se divit, jak chceš, Lanaghu, ale jsou moje.“

„Někdy jsi pěkně hnusný, Alasko. Nic nám nedopřeješ. Co bys měl proti tomu, kdybych s bráchy vyrazil ven a ty Maoty povraždil?“

„V principu hodně." Potají jsem se usmál. „Abychom vás mohli vypustit, museli bychom vypnout ochranný štít, a to pochopitelně nejde. Navíc je tam venku pár milionů Maotů. Neměli byste šanci."

„Velice správně," ozval se zezadu Varkvaš.

Lanagh se s tím kupodivu spokojil a vrátil se do kouta k bratrům.

Hodiny mýjely a nic se nedělo. S Dorotinou pomocí jsem promyslel několik plánů pro případ nouze, každý jsme přišli na něco jiného a občas to bylo i docela originální. Všechny plány ale měly tu nevýhodu, že předpokládaly nějakou chybu ze strany Maotů. A že by ji udělali, o tom jsem srdečně pochyboval.

Lidé velkopána z Yilitonu vyčkávali. Měli veškerý čas vesmíru. A proto udeří přesně. Jejich naprostá oddanost majetku neznala kompromisy.

„Už jen pár minut, Alasko."

„Já vím, Varkvaši." Upřeně a neklidně jsem hleděl na děla, na baterie ochranných štítů, na lodě nad CANTEM.

Po vegaonických komponentách ani stopy. Nedokázal jsem si to vysvětlit. Za pět hodin by přece musely dorazit aspoň některé.

„Doroto, zkus ještě jednou navázat spojení s Enkendranem."

„Už jsem to několikrát zkoušela, ale nic. Koordinátor neodpovídá."

„V tom případě nás každou chvíli čeká boj na život a na smrt."

Nad skládkou hlídkovala asi stovka maotských lodí. Většinou třístovky, zhruba jako CANT. Tvarem připomínaly nepodařená ještěří vejce s poněkud pokrivenými geometrickými tvary. Něco jako jednotný typ zřejmě neexistovalo. Společnou měly jen palebnou sílu. Maoti byli v Bröhnderu vy-zbrojeni nejlépe.

„Už jen dvě minuty, Alasko," ozvala se

Kůže. „Mám strach."

„Nejsi sama," odvětil jsem v duchu.

„Ale lip se to snáší, když jsi tu ty."

V té chvíli jsem i já cítil, že to není tak špatné, když člověk někoho má. Kůže mě tísnila, občas jako by mi doslova brala dech, ale byla pořád se mou, vždy a bezpodmínečně.

„Ultimátum za minutu končí," hlásila Dorota. „Začínám odpočítávat."

Varkvaš shromáždil mladé u sebe. Lanagh a Scheep, ti nejdrzejší, se vedle něj tiskli ke stěně. Orgelloc, Filibin a Kjaiup zalezli do otevřeného vaku.

„Deset sekund. Pět, čtyři, tři..."

Štíty držely, veškeré rezervy tekly do projektorů silového pole.

„Dva. Jedna."

V té chvíli se CANT zachvěl. Obklopily nás kaskády červené a modré energie.

„Poutači pole zhaslo. Vypnuli nás!"

„Asi aby se jim lip střílelo."

„Zkusíme nouzový start?"

„Ještě ne."

Lod' se otřásala, ale držela.

„Doroto," obrátil jsem se na počítač a na vegaonickou komponentu, která jej obývala. „Odpovídá ostřelování tvým propočtům? A jestliže nějak dlouho potrvá, než s námi bude konec?"

„Překonalo to odhady. Pokud Maoti nezmění intenzitu palby, máme už jen Čtyři minuty času."

Přikývl jsem. Tak střízlivý tón jsem od Doroty nečekal. Nevadí. Panika byla to poslední, co jsme teď potřebovali.

Maoti vytvořili nad CANTEM kruh o průměru tří kilometrů a pálili do nás ze všech stran. Bouře, tlakové vlny, záchvěvy, jež s sebou přinášela bubnová palba, zničily nedaleké maotské město.

Velkopánovi to však bylo jedno. Jeho akci brzdila pouze maličkost. Čím silnější ostřelování, tím silnější rozptyl pro okolí. Nakonec by mohla puknout kůra Maotocku. Ale vzhledem k cílenému ostřelování se to jen tak nestane. Naše štíty absorbovaly

devadesát procent energie. Do prostředí se odrazilo pouhých deset procent.

„Ještě dvě minuty.“

„Alaska nás měl radši pustit ven,“ střelkoval Lanagh. „Nic by se tím nezkažilo. Aspoň by byla ještě nějaká sranda.“

„Myslíš patrně řež, ne?“ zeptal jsem se.

„Jasně. Ale řekl jsem přece sranda, ne?“

První strach zřejmě už přešel. Výchova těch mlád'at bude ještě dřina. Jestliže ani tváří v tvář smrti nedokážou zapomenout na vraždění... Ale pochyboval jsem, zda na nějakou výchovu bude ještě kdy čas. CANT-TEM proběhly první skutečně mocné vibrace.

Podrazily mi nohy, naletěl jsem na pult a jen díky Kůži jsem vyvázl bez zranění.

„Poslední minuta, Alasko.“

„Co je s vegaonickými elementy?“

„Nikdo se nehlásí. Asi jsou na cestě.“

„Vytížení štítu?“

„Takřka sto procent.“

„Kolik přesahu vydržíme?“

„Nic. Sto procent je krátkodobé maximum.“

Pár vteřin jsem uvažoval. Dorota pouštěla obrazy okolí. Skládka se změnila ve žhnoucí krajinu, v níž pouze loď čtvrtého posla Thoregonu vypadala nepoškozeně.

„Deset sekund.“

„Spust' nouzový plán jedna.“

Dorota prudce odpálila CANT vzhůru. Pokus o únik trval jen pár set metrů. Pak se maotské syntroniky přizpůsobily a změnily úhel palby. Naše zrychlení bylo vzhledem k situaci nepatrné. Než jsme dosáhli pořádné rychlosti, kinetické impulzy, jež s sebou přinášelo ostřelování, nás ustavičně strhávaly zpátky.

Ale přesně to jsem předpokládal. Vypnutá poutačí pole nám dávala trochu svobody pohybu.

„Pokračovat?“ zeptala se Dorota.

„Dál.“

Kousek po kousku jsme stoupali k obloze.

„Zatížení?“

„Poprvé začíná klesat!“

Normálně by CANT musel v tomto okamžiku detonovat. K tomu však nedošlo - aspoň zatím ne. Maoti ztlumili palbu z dobrého důvodu. Loď explodující nad zemí má značný rozptyl. Klidně by zničila celý kontinent.

Velkopán z Yilitonu počítal jednoduše. Čím více vystoupáme, tím menší škody způsobíme. Dokud neopustíme atmosféru, smrt nám nehrozí.

„Zatížení?“

„Vrací se na devadesát pět procent!“

Maoti předstírali, že nás pouštějí. Otevřeli maličké, prakticky neexistující únikové okno a doufali, že si sami vletíme do neštěstí. Ale čím déle tohle kočkování trvá, tím lépe pro nás.

Simulovali jsme odcházející pohon, potom vynechávající štít. V obou případech Maoti trochu polevili. Dělali to velice šikovně, a kdybychom vážně uvažovali o úniku, určitě bychom na to skočili.

„Výška dvanáct kilometrů,“ hlásila Dorota.

„Spust' manévr dva.“

CANT zčistajasna přešel na protivitah. Hnali jsme se nazpátek k zemi. Dorota se řítila přímo na nejbližší město. Tam by na nás podle ní neměli útočit.

Jenže velkopán z Yilitonu byl protivník na úrovni. Prudkou střelbou nás včas přinutil změnit směr.

Nevyšlo nám to ani podruhé. Nakonec nás Maoti připíchli přesně nad místo, odkud jsme odstartovali. Pokračovali v téže taktice jako na začátku. Přesnou palbou nám systematicky přetěžovali štít.

„Doroto,“ řekl jsem. „Manévr tři.“

Zmanipulovala štíty, tak že vedle ochranného účinku nastoupilo i jakési pulzování. CANT vyzařovala pozoruhodné množství 5D emisí. Tím jsme velkopánu signalizovali: *Brzy vybuchneme, ale reaktory jsme vyšroubovali na maximum. Znič nás a strhneme s sebou půlku planety.*

„Vytížení?“

„Devadesát procent.“

„Klesá?"

S úzkostí jsem hleděl na optické znázornění maotských lodí. Ale nic nenaseččovalo tomu, že by měly v úmyslu zastavit palbu.

„Ne, Alasko. Drží. Už vážně nevím, co... Ne! Devadesát pět procent!" To byla první emoce, kterou jsem během boje od Doroty slyšel.

Pán z Yilitonu to myslel vážně. Konec s obtížným nepřítelem, konec s blufováním. Bylo mu jedno, že si zničí majetek, hlavně když mu nikdo nic neukradne.

„Devadesát osm procent!"

Vnímal jsem neklid Kúže, Varkvaš začal kňučet, kluci ztuhli v sedmdesáticentimetrové nestvůrky s drápy.

„Devadesát devět!"

V tom okamžiku byl konec. Až na to, že rozhodující náraz nenastal ani po deseti sekundách. Nedokázal jsem si to vysvětlit. Pak ale Dorota zajásala.

V maotských řadách zavládl neklid. Ve výši 50 až 100 kilometrů se rychle za sebou ukazovalo něco nového. Ani jedno se nepodobalo druhému. Zřejmě různé typy lodí.

„Zatím je to sto dvacet lodí," sdělovala Dorota vítězoslavně. „Z toho sedm vegaonických elementů bývalých radů. Cítím blízkost bratrů a sester. Další se ukážou za krátko. Pak to bude na tisíc komponent."

5.

Saedelaerovo vyprávění

Dorota ukázala Maotock s celým okolím až k bleděmodrému obřímu slunci se všemi osmnácti světy. Skoro vše se odehrávalo v oblasti sedmé planety.

Zpočátku to bylo jen sto dvacet lodí, ale během několika vteřin dorazilo dalších dvě stě.

Velkopán z Yilitonu jako by na nás zapomněl. Ze stovky blokujících lodí byly na jednu dvě desítky. Další deset vteřin a nebe nad námi zelo prázdnotou.

Byli jsme zachráněni - aspoň pro tuto chvíli. Plán s přeložením Hnízda se zatím

dařil.

Maotská převaha působila na první pohled depresivně. Po soustavě se rozmístilo na pět tisíc lodí. První vegaonické komponenty se dostaly do křížové palby. Měly však bez výjimky silné štíty. Ani jedna neexplodovala. Jediná nebyla zahnána na ústup.

„Ted' jich je pět set!" jásal Varkvaš. „Máme neuvěřitelné štěstí. Já už myslel, že je s námi konec."

„Co není, může být," varoval jsem ho. „Jakmile se Maoti znovu zformují, vytvoří kotel. Pak může přijít konec velice rychle."

Dorota však řekla: „Ne, Alasko. Proběhne to jinak."

„Jak to myslíš?"

Už mi neodpověděla. Ale to, co řekla, znělo velice významně. Nositelka duše, jak si sama říkala, určitě nemluvila do větru.

Ukazovaly se další lodě. Viděl jsem objekty podobné CANTU, a k tomu množství naprosto neznámých typů.

Vegaonické komponenty se soustředily na oběžné dráze kolem Maotocku. Těžké kusy se ted' nasadit nedaly, to byla výhoda. Byl to týž mechanismus, ze kterého jsme ještě před několika minutami těžili.

S úžasnou přesností se vynořovaly z hyperprostoru.

„Hovoří koordinátor Enkendran," ozvalo se. „Za pár minut se ukáže Cujandron. Připravte se na utvoření společenství Yspe-rayů."

Zpráva nepatřila nám, ale výhradně vegaonickým komponentám. Byl jsem rád, že nám ji Dorota zpřístupnila. Usnadní mi to rozhodování.

Náhle se z vysílačky ozvala změt' hlasů. To se vegaonické komponenty zdravily.

Chaos nakonec přerušil koordinátor: „Klid, bratři a sestry! Cujandron je tu!"

Spatřil jsem loď nejvyššího představitele Bröhnderských nomádů.

Jako loď ten objekt ostatně nevypadal. Byl to jakýsi kotouč silný asi deset metrů a o

průměru přes sto metrů, černý jako smola a hladký, nikde žádný výběžek, anténa nebo něco podobného.

„Obrovská mince," zašeptal jsem.

„Cože?" zeptala se Kůže.

„Dějá-vu," odpověděl jsem v duchu.

„Jak prosím? Nerozumím ti."

„Mám pocit, že něco takového jsem už jednou viděl. Ne v originále, ale na obrazech, namalovaných podle popisu očitých svědků. Pro tebe to není důležité, pouze pro mě."

„Kdepak," namítla Kůže. „Jsi mým nositelem. Vše, co se tě týká, je pro mě důležité. Jsem na tobě závislá."

Měla pravdu, ale neodpověděl jsem. To venku... Ne to nemohla být náhoda.

Dobře vím, že ve vesmíru jsou identické bytosti a objekty. Především duplicitu událostí, dvojníky a podobné věci jsem zažil už často. Možná stačí cestovat vesmírem dostatečně dlouho a narazíte na bytost, která bude úplně stejná jako vy. Nebo na realitu, v níž se setká živá Dorota a maskovaný muž se smrtícím obličejem.

Ale mince se až příliš podobala jednomu naprosto určitému obrazu. Cujandronova loď byla stejná jako objekt, který zaměřila posádka VOLCAYRU v Endreddově okrsku. Stalo se to před dobrými sedmdesáti lety a většina lidí, která to zažila, je patrně už po smrti. Tenkrát VOLCAYR navštívil planetu MINE-3 a zjišťoval, jestli je pro Galaktiky obyvatelná.

Když se VOLCAYR přiblížil, začal unikat jakýsi černý kotouč. Zajímavé na tom bylo, že palubní počítač VOLCAYRU nic takového nezaznamenal. Nakonec se ten případ vysvětloval jako jakási masová halucinace.

Nyní jsem měl před očima důkaz, že mince skutečně existuje. Vzpomněl jsem si na jeden Dorotin příběh. Tenkrát mi nepřipadal nijak zajímavý, ale teď náhle získal na ceně.

Cujandron po svém uteku navštívil malou vzdálenou galaxii a našel tam útulek v jednom obrovském, nepoužívaném počítači.

Prý mu trvalo desítky let, než ho přebudoval, aby byl schopen letu. A Cujandron navíc potřeboval vnější impuls, aby se mohl vydat na zpáteční cestu do Bröhnderu.

Nyní to neznělo už tak fantasticky. V kosmu je objížďka něco naprosto normálního. Jen málokdy se dostanete přímo k cíli, když cesta vede tisíciletími a miliony světelných let.

Ona obrovská mince, již lidé z VOLCAYRU napůl viděli, napůl zaměřili, a přesto neviděli, musela být onen Cujandronův útulek. Ona malá, vzdálená galaxie byla Hirdobaan. A za vnější impuls posloužil přilet křížníku nebo jeho zaměřovači paprsky.

Tenkrát tato událost neměla význam. Teď jsem ji už chápal. Vyplývalo z ní, že Cujandron je velice silná bytost. Tenkrát se mu podařilo Pozemšťanům něco vsugerovat. Oklamal syntrony jednoho křížníku BÁZE, což nebyla žádná maličkost. To vše hrálo najednou velkou roli.

Důležitější však bylo něco jiného. Mince mi dávala dvě nesmírně cenné indicie.

Za prvé - Cujandron přiletěl z místa nacházejícího se v *mém* vesmíru. To znamená, že nejsem v *cizím* vesmíru.

Za druhé šlo o mé šance vrátit se na Zemi. Cujandron zřejmě přiletěl přímo z Hirdobaanu. Cesta do Bröhnderu mu trvala sedmdesát let. Nevěděl jsem, jakou průměrnou rychlostí cestoval. Nemusel taky letět přímo. Mohl různě zastavovat, opravovat, navazovat kontakty s cizími civilizacemi. Ale doba letu přesto poukazovala na to, že Bröhnder je od mé vlasti vzdálen mnohem víc, než jsem doufal. Neměl jsem nejmenší tušení, jak se kdy dostanu domů.

„Sníš, Alasko?" zeptala se Kůže.

Na parazita to byla dost drzá otázka. „Do toho ti nic není," odsekl jsem.

Na oběžné dráze kolem Maotocku se nakonec shromáždilo 999 lodí. Vytvořily sevřený tvar a žádná z nich na střelbu neodpovídala.

„Doroto, spoj mě okamžitě s Cujandronem.“

„To nejde. Nejvyšší z Bröhnderských nomádů s tebou mluvit nebude.“

„Tak mi dej Enkendrana.“

S nedobrym pocitem jsem sledoval, jak se Maoti shromažďují kolem vegaonické-horoje.

„Tady je Enkendran. Co chceš, Alasko Saedelaere?“

„Nabízím taktickou pomoc. Tak jak se teď chováte, brzy Maotům podlehnete. Musíte manévrovat úplně jinak.“

„Cujandron to ví.“

„Tak proč to dělají takhle?“

„Jakkoli jsme ti hluboce *zavázáni* za důležitou radu, přesto se mi zdá, že momentálně nejsi duševně příliš pružný.“

„Taktické chyby nemají s nějakou duševní pružností nic společného.“

„Ale ano. Než budeš něco soudit, ptám se té, zda správně posuzuješ naše cíle. Taktika se musí vždy orientovat na cíl.“ Nato Enkendran přerušil spojení.

Vegaonické komponenty byly v maotském kotli. Krátkým, ale velice přesným hyperprostorovým manévrem se mince zmaterializovala uprostřed formace, kde ji těžko mohl někdo zasáhnout.

Zbývala už jen Dorota na palubě CAN-TU, číslo 999. Každou chvíli jsem čekal, že odstartuje a zaujme své místo na oběžné dráze. Ale na to zjevně nepomýšlela.

„Nač čekáme?“ zeptal jsem se.

„Cujandron vybral Mellenbrocka. Můj cuja má nyní zahájit poslední fázi.“

„Jak to udělá? Pokud vím, tak trčí v té maotské syntronice napevno, ne?“

„Až donedávna to byla pravda.“

Dorota dálkovou optikou zachytila město velkopána z Yilitonu. Hleděl jsem na geometricky podivně posunuté obrysy města. Náhle došlo mezi budovami k děsivé explozi. Hustotu obyvatelstva jsem neznal, ale určitě musely být značné oběti.

„Mellenbrock,“ konstatovala Dorota a

znělo to spokojené.

„To udělal tvůj cuja?“

„Ano.“

„Pak je teď mrtev? Nebo zaútočil na Maoty zevnitř?“

„Ani jedno, ani druhé. Pouze se zbavil mateřského počítače. Byl to signál ke startu.“

Ke startu čeho, chtěl jsem se zeptat. Ale události se daly prudce do pohybu. Uzavřený roj na oběžné dráze ožil. Lodě komponent se rozletěly od sebe.

Ale to už byla další chyba, protože se tak nabízely jako snadné oběti. První lodě explodovaly.

Od Doroty jsem věděl, že té či oné komponenty se mohou zřeknout. Ale s každým výbuchem umírá aspoň jedno vegaonické vědomí, pomyslel jsem si.

Cujandron a zbývajících 990 lodí přešli na společný kurz. Mířili přímo na Maotock.

„To chtějí přistát?“ žasla Kůže.

„Ne,“ odpověděl jsem v duchu. „Na to letí příliš rychle. Aspoň většina z nich.“

„Oč jim tedy jde?“

„Počkejme.“

„Snad se nechtějí zabít?“

„Kvůli tomu by neletěli tak daleko. To mohli udělat jednodušeji.“

Velkopána z Yilitonu a jeho druhy ten manévr tak překvapil, že ani nepomysleli na nějakou rozumnou obranu.

Čím více se bitva přesunovala k Maotocku, tím nebezpečnější bylo nasadit těžké zbraně.

Vegaonické komponenty přesto udělaly chybu. Když se dostanou blíže k planetě, je snazší je zachytit.

„Nezastavují,“ konstatovala mi v hlavě neklidně Kůže.

„Ne.“

Vegaonické komponenty si i nadále udržovaly vysokou rychlost. Mířily na Dorotino místo přistání. Skládka velkopána z Yilitonu se měla stát Hnízdem.

V té chvíli Dorotini druzi začali brzdit. Bylo však příliš pozdě. Cujandron svou flotilu

přeměnil v obrovské sebevražedné komando.

První loď naletěla do planety. Naštěstí už brzdila, proto nedošlo ke kolosální katastrofě.

Pak další loď a stejnou rychlostí. Roztříštila se stejně jako ta před ní.

Na Maotock se snášel celý roj. Bylo s podivem, že ani jedna nezasáhla nějaké město nebo hustě obydlenou oblast. V okruhu dvou set kilometrů se celá krajina změnila v oblast kráterů a trosek.

Upřeně a neschopen sebemenšího pohybu jsem hleděl na dohasínající záblesky lokátoru. Takové tragédii jsem nepřihlížel už hodně dlouho.

„Doroto," řekl jsem tiše. „Proč zemřeli? Řekni."

Leč nositelka duše neodpověděla.

Zhruba půlka vegaonických komponent byla nyní zničena. UVědomil jsem si, že jde o polovinu jednoho národa, o poslední Brönderské nomády.

Kůže se zeptala: „Odkud vlastně víš, že jsou mrtví?"

„Já..." Odpověď mi uvízla v hrdle. Přes vědomí se mi položil silný mentální tlak. Nevím, kde se vzal.

Ztratil jsem orientaci a motal se na můstku. Chvilí jsem vnímal pouze stíny.

Mohl jsem se tomu bránit jedině ignorováním smyslových vjemů. Co jsem viděl, nebylo reálné. Mentální tlak popletl funkce v hlavě. Něco podobného se děje schizofrenním Pozemšťanům, smyslové vjemy se dostávají v mozku na špatnou adresu, a proto jsou chybně interpretovány.

Cosí zadunělo. V prvním okamžiku jsem se lekl, že těsně vedle nás se zřítíla nějaká vegaonická komponenta s lodí. Pak jsem ale viděl, jak se můstkem koulí cosi šedého, a pochopil jsem, že se Varkvaš skácel.

Schoval jsem se za křeslem.

Má další myšlenka platila třem klukům, které měl ve vaku. Protože jsem měl na jejich

porodu „spoluvinu", přijímal jsem i jistou odpovědnost. Doufal jsem, že je Varkvaš nezaváží!. Při jeho váze by to pro ně znamenalo jistou smrt.

„Kde jste?" zařval jsem.

„Tady, Alasko!" ozvalo se z kouta mušku.

Lanagh, Scheep, Orgelloc... A tam vzadu i Kjaiup a Filibin. Ve svém stavu jsem si nebyl jist, zda je rozlišuji správně.

Dělali co mohli, aby se dostali včas z dosahu otcova těla. Zpočátku to vypadalo velice obtížně. Podle mých vjemů se rozběhli vzhůru po stěnách. Jejich vrávoravé pohyby se postupně stabilizovaly, a přesto byli na stěně nebo na stropě.

„Alasko?" zeptala se Kůže.

Neodpověděl jsem.

„Alasko, děláš mi starosti."

I když jsem bývalý a mentálně stabilizovaný polomutant, chvíli jsem potřeboval, aby mi to zase běžně myslelo. Celou tu dobu jsem se pevně držel křesla.

„Možná ti můžu pomoci, Alasko."

„A jak?"

„Takhle!"

Skoro brutálně mi sklouzla přes obličej, přes celé tělo.

Opět jsem vnímal správně a cítil se schopen činu.

Usoudil jsem, že mentální tlak vytvářely vegaonické komponenty. A co když svou smrtí uvolňovaly duševní energii? A co když ta energie mátlá každého tvora poblíž?

Varkvaš prudce narazil do křesla. Málem je vyrval z ukotvení. Bolestně vykřikl.

„Varkvaši!" vykřikl jsem. „Vzpamatuj se!"

Vyskočil jsem, nakopl Varkvaše do boku a znovu se schoval. Opakoval jsem to několikrát.

Křik přecházel v kňučení. Snad ho bolest přivede k vědomí.

„Varkvaši, seber se!"

„Saedelaere?"

„Ano. Jsem u tebe."

„Pak je všechno v pořádku."

Podíval jsem se na obrazovky lokátorů. Z necelého tisíce lodí, nesoucích vegaonické komponenty, se jich pět set roztránilo, tři sta přistálo a zbývajících dvě stě se připravovalo k přistání.

A Maoti?

Po nějaké uspořádané formaci už nebylo ani stopy. Pochopil jsem, že mentální tlak nepůsobil pouze na povrchu, ale i daleko do kosmu. Dvě třetiny bitevních lodí se pohybovaly na nestálých drahách. Jako by si s řízením pohrávali nějakí neumětelové.

Většina posádek zastavila palbu. Pokud občas vyšla nějaká termická salva, pak šla daleko mimo cíl, buď někam na Maotock, nebo úplně mimo planetu. O cíleném ostřelování tedy nemohla být ani řeč.

V maotských bitevních lodích teď vadně fungovaly desítky tisíc přístrojů. Bylo s podivem, že žádná nevybuchla.

Taková však byla mentalita Bröhnderských nomádů. Jejich psychická energie prostě nezabíjela.

Maoti si zachovali přesně tolik orientačního smyslu, že se nevyhodili sami do vzduchu.

Trvalo to pět minut. Pak se ve vzduchu nad skládkou nacházel už jen jediný objekt.

Deset metrů silný, sto metrů v průměru, lesklý povrch... Létající mince. Cujandron se zvolna snášel na skládku.

„Doroto! Tohle nám musíš vysvětlit. Nutně musíme odtud, slyšíš?“

V centrále bylo ticho, Pouze Varkvaš občas přerušoval mlčení, mlčelo i pět malých vrahounků.

„Tak dobře, Doroto. Nechápu, co se zde děje. Ale vím, že takhle se z Maotocku nedostaneme. Zkusím teď řídit CANT ručně.“

Přirozeně jsem pouze blušoval. Zaprvé jsem proti její vůli tak jako tak nemohl nic dělat, zadruhé ležela na skládce stále ještě loď čtvrtého posla Thoregonu. Bez informací o Mostu do nekonečna by byl celý tenhle výlet na Maotock zbytečný.

K mému nesmírnému překvapení odpověděla. „Ne, Alasko.“

„Doroto?“⁴

„Ano. Nositelka duše nemůže opustit Hnízdo.“

„A co když to přece jen zkusím?“

„Ve hře je mnohem víc než naše přátelství.“

Pak bych tě musela zabít.“

„To bys přece nemohla.“

„Patrně ne. Ale chceš se na to spoléhat? Počkej ještě pár minut. Než mě Cujandron zavolá, pár věcí ti vysvětlím.“

6.

Dorotino vyprávění

Když Mellenbrock odpálil svůj počítač, zasáhlo mě to jako šok. Ne, že bych počítala s jeho smrtí, bylo mi jasné, že vegaonická komponenta se nedá jen tak snadno usmrtit. Ale cítila jsem mentální šokovou vlnu, již Mellenbrock vyslal systémem. Ta vlna mě zburcovala. Mě i ostatní, toho jsem si byla vědoma.

V hloubi duše se mi ozval signál. Jednou, dvakrát, pak už ve stálém rytmu, pořád tentýž neslyšný zvuk.

Naslouchala jsem taktu vnitřních hodin. Tenkrát, při proměně ve vegaonickou komponentu, do mě Cujandron zabudoval synchronizátor. Že hodiny budu někdy skutečně potřebovat, tomu jsem po tak dlouhé době už nevěřila.

Mellenbrock měl maximálně dvě hodiny. Déle nehmotný život nevydrží, za tu dobu jsme to museli stihnout. Až mu sluneční vítr dostatečně pocuchá imaginární tělo, Mellenbrock se rozplyne, přestane existovat.

A protože dal signál, určoval konec. Komponenty se musely pod Cujandronovým vedením spojit a provést vegaonický skok.

Jedním z nejdůležitějších elementů na této cestě jsem byla já: Dorota Bochniarzová, bývalý vrchní válečný rada Bröhnderských nomádů.

Ve virtuálním prostoru počítače jsem viděla kroužit své tělo. Vzrušením mi zčervenaly

konce údů a krev mi prudce pulzovala simulacemi vnitřních orgánů.

Nositelka duše otevřela oči. Přála jsem si, aby mě Alaska Saedelaere aspoň jednou mohl vidět ve fyzické podobě.

Nevěděla jsem, proč mě napadají takové hlouposti. Kdybych se ale nechávala vést pouze rozumem, nikdy bych se byla nedopustila té osudné chyby, která si nyní vyžadovala, aby se náš osud naplnil právě na Maotocku.

Cujandron nezadržitelně klesal. Jak se přibližoval, zmocňovalo se mě nesmírné vzrušení.

Přišlo mi zatěžko hovořit k Saedelaerovi. „Viděl jsi, jak se všechny lodě roztříštily o Maotock. A divil ses, proč vegaonické komponenty páchají sebevraždu. To však není pravda. Žijí všechny, ale už bez mateřských objektů.“

„Proč ale své lodi zničily?“

„Jistě sis všiml, že se zřítíla asi polovina. Jednalo se o takové lodě, na nichž byly relativně slabé komponenty. Mí druzi se prostě už nedokázali osvobodit jinak. A proto museli zničit sami sebe, tedy své nosiče.“

„Totéž platí o Mellenbrockovi?“

„Ne tak docela. Mellenbrock dal pouze signál. Je to můj cuja, má silnou osobnost.“

„Silnější osobnosti jsou tedy v lodích, které přistály?“

„Dalo by se to tak říct.“

„A co se bude dít teď?“

„Maotock je Hnízdo,“ odpověděla jsem.

„To já vím, Doroto. Ale ještě jsi mi nevyšvětlila, co takové Hnízdo je.“

„V Hnízdě znovu vzniknou Bröhnderští nomádi. Bude to rodiště roje komet.“

Nechápala jsem proč, ale když Saedelaere opět promluvil, připadalo mi, že je rozložený.

„To jsou přece jen slova, Doroto. Začneme tedy jinak: Co se stane s tebou, až vznikne roj komet? A co s námi - s Varkvašem, pěti kluky a se mnou?“

„To ještě přesně nevím,“ odvětila jsem

nejistě.

Cujandron se metr po metru blížil k cílovým souřadnicím a já nedokázala potlačit vzrušení. Pochopila jsem, že mám před sebou nanejvýš minutu a do té doby se musím rozhodnout.

„Brzy s tebou už nebudu moci mluvit, Alasko. A proto teď poslouchej. Za chvíli opustím C ANT. Pak bude mít loď pod kontrolou počítač Fasoldog.“

„Já myslel, že tvým odchodem se Fasoldog zničí.“

„To jsem si myslela taky. Ale podařilo se mi ho stabilizovat. Co uděláš, až odejdu, musíš vědět ty. Už ti nepomůžu.“

„Maoti se na nás vrhnou...“

„Ne, Alasko. Účinkům vegaonického skoku se nedokážou bránit.“

Doufala jsem, že Alaska Saedelaere má větší mentální sílu než Maoti. Vždyť klidně stál v centrále a hovořil se mnou, zatímco nepřátelé dál nesmyslně manévrovali kolem Maotocku. A co když ne? Pak bude s ním i s Varkvašem rychlý konec.

Musí vegaonický skok využít k útěku, ale jak dlouho ten skok potrvá, to jsem nevěděla. Jedno jsem však věděla jistě. Stihnou to, když neprodleně odstartují a opustí soustavu. Jestliže však Alaska dostane ten nešťastný nápad, že bude z lodě čtvrtého posla Thoregonu těžít nějaké informace, pak neručím za nic.

O jeho inteligenci jsem si už udělala představu. Ale nevěděla jsem, do jaké míry je ochoten riskovat. Je to na něm.

Optickými systémy C ANTU jsem se pokusila zjistit stav thoregonské lodě. Ale ani při maximálním zvětšení jsem nenalezla jediný škrábanec. To je však jen vnější dojem. Ona cizí loď určitě schytala své.

Doroto! Doroto Bochniarzová!

Tentokrát to nebyl Saedelaere, ale reproduktor můstku. „Je čas. Nositelka duše musí jít. Přeji ti hodně štěstí. I tobě, Varkvaši, i vám, chlupci.“

„Počkej, Doroto!“

„Ne, to už není...“

...možné.

Poslední slovo už Alaska patrně neslyšel.

Části ducha jsem se pokoušela udržet jeho obličej. Věděla jsem, že nositele Kůže už nikdy neuvidím a že nic, ani vegaonické společenství, mi nenahradí ono podivné kouzlo, jež měl na mě jeho obličej.

Virtuální tělo se rozpadlo v mračno elektronů bez informační hodnoty. Krátce nato je následovalo i mé vědomí.

Bylo to jako exploze. Část energie jsem spotřebovala na zničení jemných, nehmotných spojovacích čar mezi mnou a počítačem Fasoldogem.

Přes silné stěny a přes stále zapnuté ochranné pole mě to vymrštilo ven. Šílený let se mi podařilo zbrzdit až po polovině sekundy. V té chvíli jsem byla z CANTU už dávno pryč.

Poprvé po dlouhé době jsem pozorovala černý stín zvnějšku. V tom třisetmetrovém klínovitém útvaru jsem tedy strávila poslední staletí. Byla jsem ráda, že mám tuhle epizodu za sebou. I když jsem už nemohla Alaskovi pomáhat.

Ve volném prostoru jsem se setkala s druhou komponentou. Jako by svítila, a to intenzivním zeleným světlem.

Ještě jsem byla příliš daleko, než abych mohla volat.

Bylo mi přirozeně jasné, že pouze vegaonická komponenta pozná jinou komponentu. Nějakým lokátorem nebo opticky to bylo zhola nemožné. V tomto stavu bytí jsem však měla zvláštní smysly, založené na 5D procesech.

Shora mě zasáhl ledový závan. Vzhledem k tomu, že jsem nemohla cítit teplo ani chlad, jednalo se prostě o jakýsi vliv, který jsem chybně interpretovala jako chlad. Chlad mi otfásal tělem.

„To je sluneční vítr," vysvětloval mi jakýsi hlas zezadu.

Vzadu a vpředu ještě existovalo. To byl první závěr, ke kterému jsem dospěla. Mé smysly sahaly už jen vpřed.

Trvalo několik vteřin, než jsem přišla na to, jak se v tomto stavu bytí otáčet. Vědomí nemělo k dispozici ani fyzicky, ani elektronicky definované údy. Podařilo se mi odrazit se od všepřonikajícího gravitačního pole. Nastal valivý pohyb.

„Mellenbrocku!" vykřikla jsem.

To, co se vznášelo přede mnou, se podobalo onomu zelenému svitu. Nebyl to však týž, ve volném prostoru jsem se znovu převalila a viděla, že se ten svit blíží. Krátce nato mě obklopili dva druzi.

Jedním byl Mellenbrock, druhým moje cuja Nosetto. Oba jsem hned poznala. Měla jsem před sebou živoucí důkaz toho, že osobnost je víc než vnější vzhled. Niterný profil bytosti se dal rozeznat i v tomto stavu.

Ve třech jsem letěli nad Maotockem. Všude jsme naráželi na vypálené vraky a všude jsem viděla vegaonické komponenty. Shlukovaly se v malé skupinky.

„Kde je Cujandron?" vyptával se neklidně Mellenbrock. Změnil se v malý zimo-mřivý kotouček. „Vždyť už to mělo být, ne?"

„Bud' trpělivý," pokárala jsem ho. „Vegaonický skok se připravuje zvolna a v klidu."

Z roje právě přistavších lodí se uvolnil Gulwal s Pronem, mí další dva cujové. Nositelka duše shromažďuje svou družinu. Dávalo mi to pocit bezpečí. Než zaniknu ve slunečním větru, budou mě ti Čtyři podporovat ze všech sil. Budou mi dávat teplo, dokud se nerozplynou i oni.

Nad městem velkopána z Yilitonu se vznášel zářivý útvar. Když jsme se přiblížili, rozpadl se v množství zelených špendlíkových hlaviček uprostřed s mohutným objektem.

Poznala jsem Enkendrana, bývalého radu pro koordinaci. Stejně jako já i on byl jednou z povinných osmnácti komponent. Jako on jsem patrně vypadala i já, tvrdá pevná věc s viditelně větší mocí než ostatní.

„Doroto!“ zavolal. „Rád tě vidím. Cujandronův a Saedelaerův plán vyšel.“

„Ano. Ale co je s Molladagou?“

Jeho vyzářování lehce pohaslo. „Nemáme po ní stopu. Jsem si jist, že se v Hnízdě Maotocku neukázala. Ale i kdyby se ještě dostavila, bylo by pozdě. Nevěřím, že se kdy dostane do našeho společenství.“

Nad městem jsem viděla Golomdeth, bývalou radu pro vzdělávání, a za ní Goerse, bývalého radu pro výzkum energií. Rovněž povinné komponenty.

Ještě jich chybělo jedenáct. Bezcílně a rozptýleně se nesly nad krajinou. Tyto zbývající bytosti jsem sice rozeznávala, ale nedokázala jsem je na tu vzdálenost identifikovat.

Na město sedl temný stín. Byla to kruhová oblast, do níž už nevnikalo sluneční světlo. Průměr stínu činil zprvu pouhý kilometr, ale pak se zóna rozšiřovala, až prakticky pohltila město.

„Pojďte sem!“ volali ti, kteří se oním stínem pohybovali. Znělo to euforicky. „Pojďte a shromážděte se!“

Enkendran prohlásil: „Do stínu se nedostane sluneční vítr. Řekl bych, že v něm budeme v bezpečí.“

A to byla podle mě dobrá zpráva.

Zimomřivého Mellenbrocka jsme vzali mezi sebe. Vzhledla jsem k obloze. Viděla jsem, že ten stín nevznikl jen tak náhodou. Před slunce se postavil kotouč. Obrovský a černý. *Cujandron!*

Nejvyšší vládce Nomádů se připravoval na poslední dějství.

Cožpak se neříkalo, že Cujandron se řídí podle nějakého tajného plánu? Cujandron cosi připravil. Všechny vegaonické komponenty se na to připravily. A bylo jedno, jestli to mělo trvat tisíc nebo deset tisíc let. Důležité bylo tenkrát jen to, že se nějak pokračuje.

Proto měl Cujandron za úkol shromáždit nás v Hnízdě - neboť nikdo kromě něj nevěděl, jak má takové Hnízdo vypadat.

Pochopila jsem, že ta černá loď je tolik co Hnízdo.

I když kotouč neměl v průměru víc než sto metrů, zaplňoval celý obzor. Shromáždili jsme se nad městem, chránění před slunečním větrem, a sledovali, jak se tmí.

Brzy okraje kotouče přesáhly obzor. Cujandron nás Hnízdem plně uzavřel.

„Enkendrane!“ zazněl mocný hlas. „Rado pro koordinaci, nositeli inteligence, volám tě!“

Byl to Cujandronův hlas.

Svítilí zelený objekt, tedy Enkendran, se zprvu pohyboval velice pomalu, potom prudce zrychlil vzhůru a krátce nato zmizel. Toužila jsem po tom, abych jej směla následovat. Dychtila jsem po nehmotné existenci.

Vzestup měl v sobě cosi vznešeného, vedl k novému životu a k bytí, kde nemáte pocit, že vás někdo pronásleduje.

Musela jsem myslet na onu krví zbrocenou bytost ze snů. Jejích sedm zdvižených rukou už nebylo nástroji z času a hvězdného prachu, ale změnilo se v kámen a rozdrobilo se. Už nemohly zasáhnout duši a pro společenství Ysperayů už nikdy nebudou znamenat nebezpečí.

„Golomdeth. Rado pro vzdělávání. Nositelko smyslů. Volám tě!“

Radu po mém boku to vtáhlo vzhůru.

„Therno. Rado pro lékařství...“

„Goersi. Rado pro výzkum energií.“

„Seankaro. Stratéžko budoucnosti...“

„Doroto. Vrchní válečný rado. Nositelko duševní síly.“

Zde jsem! chtělo se mi vykřiknout, ale nevypravila jsem ze sebe jediný zvuk. Zmocnila se mě strašlivá síla.

Co jsem viděla u Enkendrana, Golomdeth a ostatních, neodpovídalo pravdě. Vstup do Hnízda neměl s nějakou vznešeností a důstojností nic společného. Obávala jsem se, že ho nepřežiji.

7.

Saedelaerovo vyprávění

„Počkej, Doroto!“

„Ne, to už není...“

V té chvíli Dorotin hlas umkl, uprostřed věty.

Lokátory CANTU vypadly všechny najednou. Obrazovky zhasly, holografie se ztratily. Už jsme neviděli, co se děje mimo loď.

Varkvaš se poněkud zklidnil. Pět mladých se nerozhodně shromáždilo u momentálně nehybného těla. Překvapilo mě, že se mu ani jeden nesnaží pomoci.

Zmocnilo se mě podivné tušení. Připadalo mi, jako by se mě dotklo cosi neviditelného a jemně mi tápalo ve vědomí. Ten pocit jsem vnímal jako úžasný. V hlavě mi vyvstal obraz ženy. Podobal se hologramu, který mi ukázala Dorota. Zvolna se rozplýval.

Bylo to rozloučení navždy? Asi ano.

Tu centrálou zazněl hlas: „Tady je Fasoldog,“ ohlásil se počítač jménem, jež mu dal Kummerog. „Jsem připraven přijmout tvé rozkazy, jsem však jen podmíněně funkční. Řada jednotek a podsystémů mi vypadla. Soubory byly nenávratně smazány.“

„Ovládáš veškeré funkce lodi?“

„Ne. Reaguje pouze padesát procent senzorů. Pokouším se zbývajících půlku znovu adresovat.“

„Je CANT schopen startu?“

„Ne. Nemůžu najít pohon.“

„Jak to vypadá s poutacími poli, která dal instalovat velkopán z Yilitonu?“

„Jsou i nadále vypnutá.“

„To znamená, že můžeme odstartovat, jakmile nalezneme pohonný sektor?“

„Souhlasí.“

Jak dlouho to potrvá, nemohl nikdo říct. Napadlo mě, že je to ideální příležitost k poslední návštěvě thoregonské lodi.

„Lze uvést do provozu distančního skokana?“

„Ne.“

„Pak se soustřeď na optické pozorování a

lokátory,“ rozkázal jsem.

„Rozumím.“

Holografie a obrazovky se znovu rozsvítily. Krajinu v širém okolí zpustošily zřícené a nouzově přistavší lodě Dorotiných druhů. Na oběžné dráze se moc nezměnilo. I nadále tam bezmocně poletovaly tisíce maotských lodí. Zdálo se mi však, že se do toho zmatku zvolna navrácí řád.

Mentální tlak citelně polevil. Odhadoval jsem, že máme maximálně čtvrt hodiny Času.

Nad velkopánovým městem se vznášela mince.

Co tam dělá? Netušil jsem. Ale Dorota, Cujandron, Enkendran a jak se ti všichni jmenovali, určitě vědí, co dělají. V duchu jsem si zaškrtl vše, co souviselo s vegao-nickými komponentami a jejich Hnízdem.

Můj zájem patřil thoregonské lodi. Ležela na haldě osm set metrů od nás. Obrovský, spečený kus jakéhosi kovu ukazoval na vysokou teplotu. Tipoval jsem na 1 500, krátkodobě až 2 000 stupňů. Většina objektů byla těžce poškozena. Pouze loď ne.

V bezprostřední blízkosti došlo ke slabšímu výbuchu. Přířová sekce, byla rovněž napůl zakryta šrotem. Doufal jsem, že je nepoškozena. Protože v ní se nacházel počítač. Tam byly uloženy informace, kvůli kterým jsem přiletěl na Maotock.

„Fasoldogu, jak to vypadá?“

„Zatím žádný rozhodující pokrok.“

„Nutmě musíme opustit CANT. Zapojení distančního skokana má nejvyšší prioritu.“

„Rozumím.“

Fasoldog neprojevoval sebemenší známku činnosti. Jen s potížemi jsem se ovládal. Sedět a čekat bylo na nervy.

CANT neměla přechodovou komoru ve vlastním slova smyslu. Když jste chtěli loď opustit, potřebovali jste distančního skokana. Jiná alternativa nebyla.

Zařízení sloužilo k transportu ven a dovnitř, něco jako fiktivní transmitter. Co se jinak zdálo jako pohodlné zařízení, se nyní

ukázalo jako konstrukční omyl. Při výpadku energie se CANT změnila ve smrtelnou past.

„Podařilo se mi znovu adresovat jen devadesát pět procent vnějších spojení," hlásil Fasoldog.

„Patří k nim i skokan?"

„Ne. Obsluha skokana je pro ztrátu souborů vyloučena. Nemohu příslušná data rekonstruovat."

„Zatraceně. A co pohon?"

„CANT je připraven ke startu. Start ostatně nepovažuji za rozumný, protože tato loď bude existovat už jen pět minut."

V prvním okamžiku jsem měl pocit, že jsem se přeslechl. Potom jsem řekl: „*Prosím?* Co tím chceš říct, Fasoldogu?"

„Právě zjišťuji nevratné zapojení autodestrukčního zařízení. CANT vybuchne za čtyři minuty a čtyřicet sekund."

„Musíš to zastavit, Fasoldogu!"

„Už jsem říkal, že je to nevratné."

„Jak to, že se to zaktivovalo?" zeptal jsem se co nejkldněji.

Doufal jsem, zeje to nějaká *závada*. Kdyby se dala zjistit, možná by se něco změnilo.

„Spouštěč je značně v minulosti," vysvětloval Fasoldog. „Když Dorota Bochniarzová přebírala počítačový systém CANTU, trvalo to čtyři milisekundy. Ve čtvrté milisekundě poznalo automatické bezpečnostní zapojení, že se ztrácí kontrola, a spustilo autodestrukci."

„Proč tedy CANT neexplodovala?"

„Protože mechanismus blokovala Dorotina přítomnost."

„Takže autodestrukce se opět rozběhla okamžikem jejího odchodu?"

„Přesně tak."

Dorota na to asi zapomněla. Vzhledem k její situaci jsem se tomu ani nedivil...

Distanční skokan nefungoval a my nemohli z lodi. Nepovažoval jsem za reálné, že bych ve zbývajících čtyřech minutách našel autodestrukční zařízení.

„Lanaghu! Scheepe! Pojd'te sem! A ty taky, Orgelloku a Filibine," svolával jsem je.

„Kde je Kjaiup?"

„Tady!"

Pátý vyskočil z vedlejší místnosti. Na rozdíl od Varkvaše působili dojmem, že se s nimi dá mluvit a že jsou schopni činu.

„Mám pro vás důležitý úkol. Vzpomínáte si na místnost, kde je distanční skokan?"

„Jasně. Transferová komora. Myslíš, že jsme blbí, Alasko?"

„To se ukáže. Máme už jen čtyři minuty času. Nemusíte sice ničít, ale musíte se velice snažit. Dostaňte tátu-mámu do transferové komory."

„Maličkost," prohlásil Lanagh.

Dál jsem se o ně nestaral. Vyběhl jsem z můstku a hnal se k distančnímu skokanu. Bylo to asi sto metrů.

Všechny uzavírací mechanismy přechodových komor jsem odblokoval, takže Varkvaš a kluci měli volnou cestu.

Zadní stěna transferové komory představovala zároveň vnější plášť CANTU. Ležela tam ještě nějaká výzbroj po Kummerogovi. Cantrellský mutant musel mít zbraně a munici vždycky po ruce.

Sebral jsem zásobník do přenosného termoděla a zkratoval ho. Takhle se dal použít jako nálož.

Jeho konstrukci jsem přirozeně neznal. Nemohl jsem tedy říct, jak dlouho to potrvá do exploze a jak silná bude. Položil jsem nálož k zadní stěně, vyběhl z komory a zavřel za sebou.

Odhadoval jsem, že do autodestrukce zbývají dvě minuty.

„Lanaghu! Scheepe! Orgelloku!" zařval jsem. „Kde jste, sakra?"

„Tady! Už jdeme!"

„Tak sebou hněte!"

„Když on se chová jako blbec!"

„Tak mu zapněte antigrav a strkejte ho před sebou."

„Je moc silnej. Jak sebou mrská, vždycky nám uletí."

Tiše-jsem zaklel. Minuta a půl. Za ohybem chodby se ozývalo supění. Co když to kluci

nestihnou? A co když nálož nevybuchne včas? Anebo vybuchne včas, ale nebude dostatečně silná?

Sváděl jsem urputný vnitřní boj. Nakonec jsem se rozhodl, že do komory už nevlezu. Každou chvíli to mohlo bouchnout.

Raději jsem se rozběhl klukům naproti. Rvali tátu-mámu přes poslední ohyb. Byl stále ještě pod mentálním tlakem vegaonických komponent, a tudíž prakticky neschopen pohybu.

Lanagh a Scheep ho tahali vpředu za skafandr, Orgelloc, Filibin a Kjaipu tlačili. Do toho jim Varkvaš všelijak poskakoval, jak se jim snažil pomoci, ale moc mu to nešlo.

„Takhle s ním pořádně nehneme," řekl jsem. „To je k ničemu. Udělejte mu bolest! Ale ne abyste mu poškodili skafandr."

„Bolest?" zeptal se nevěřicně Scheep, jako by se přeslechl. „Jak to myslíš, Alasko?"

Prudce jsem nakopl Varkvaše do boku. Přítel zavyl a pokoušel se mi uniknout z dosahu.

Zbývala nám ještě minuta.

Viděl jsem, jak se klukům rozzářily oči - a už jsem nepochyboval, že se Varkvaš dostane do komory včas.

Tricet sekund. Pořád žádný výbuch. Sledoval jsem, s jakou chutí tátu-mámu posunují.

A když byl Varkvaš skoro u přechodu do transferové komory, ozval se příšerný výbuch a všechny nás srazil k zemi.

Uvolněná tepelná energie působí v těsně omezeném prostoru. Proto zasáhla především stěnu, k níž jsem nálož uložil. Něco však schytaly i dveře na chodbu, vybouřily se a visely nakřivo.

„A teď fofrem!" zařval jsem. „Varkvaš musí ven!"

„Ale jak?"

„Nažehťte ho na dveře."

Pět kluků patrně pochopilo, oč jde. Ve chvíli nebezpečí perfektně spolupracovali. Urychlili dobře nasměrovanými kopanci Varkvaše natolik, že poškozené dveře málem prorazil.

Distanční skokan byl naprosto zničený. Ve stěně zela roztřepená díra, již se promáčkl i Varkvaš. Za ní roztavené svahy skládky.

„Přilby uzavřít!" nařídil jsem. „Venku je hic! A potom honem pryč!"

Na zem to nebyly ani tři metry. Seskočil jsem a odkulil se. Varkvaš mě následoval a vypískl. Za ním kluci.

Co nejrychleji jsme se vzdálili od CANTU. Když jsme byli od něj na padesát metrů, klínovitá loď zanikla v tlumené explozi.

Prostě se rozplynula.

Dorota zmizela, Fasoldog byl zničen. Zbyli nám jen skafandry a to, co jsme měli s sebou. Vyhledky na přežití se mi nezdály zrovna dobré.

„Kůže?" zeptal sem se. „Jsi nějak podezřele zticha."

V hlavě mi nic neodpovídalo. „Kůže?" zeptal jsem se znovu.

„Ano, Alasko. Jsem v pořádku. Doufám, že to zvládneš."

Odpověď mě neuspokojila. Naopak, vzbudila ve mně podezření. Così nebylo s Kůží v pořádku, ale neměl jsem teď čas, abych lámal její odpor.

Ze země stoupaly páry, hýbala se nám pod nohama. Z trosek trčel zuhelnatělý vrak. O dvacet metrů dál ležel otevřený kluzák s vypáleným vnitřkem. Připomínal mi kovovou jeskyni.

Nad městem dál visel onen mincovitý Černý objekt. Těžko říct, zda se tam nahoře něco dělo. Občas nad obzoru vyšlehl paprsek, ale nezpůsobil žádnou viditelnou škodu.

„Ty, Alasko..."

„Ano, Klanaghu?"

„Ted' by byl přece čas na menší výlet, ne?"

„Chtěli byste s brášky zabít pár Maotů, co?" zeptal jsem se duchem nepřítomen.

„Jasně. Ne abys remcal, když zmizíme."

„V tom tě musím, Lanaghu, bohužel zklamat. Na nějaké rvačky nemáme čas. Maoti brzo

dostanou zase rozum. Ale to už musíme být pryč."

„Lod' už nemáme."

Mlčky jsem ukázal na vřeteno na vrcholu haldy, asi 800 metrů od nás.

„Ale to je taky vyřízený, ne?" namítl Scheep.

„Je. Ale THOREGON ČTYŘI je naše jediná naděje. Třeba ho rozhybeme. Třeba ten žár přečkal."

Silně jsem o tom pochyboval, nechal jsem si to však pro sebe. Lod' sice zvenčí vypadala báječně, ale to nic neznamenalo. Pro skepsi jsem měl důvod. Vzpomínal jsem si totiž, že na zádi zela velká díra. Tu díru jsme použili přece k tomu, abychom při prvním průzkumu dostali Varkvaše dovnitř. A tou dírou určitě vnikl i žár.

„A co s Varkvašem?"

„Pokusíme se ho tam dostat."

Raubyňan se ještě nezklidnil, takže jsme s agregátem jeho skafandru nemohli pracovat.

Nést ho nepřicházelo rovněž v úvahu. Na každého z nás by v maotocké gravitaci vycházely zhruba dva metráky. Něco takového by šlo se seruny, ale ne s tím, co jsme měli na sobě my.

Zbývala nám tedy jen konvenční metoda.

Mládenci hnali Varkvaše před sebou. Byla to dřina. Ale aspoň zapoměli na vražedné choutky. Radost pohledět, když ty prevíty jednou těší rozumná a užitečná práce.

Těch osm set metrů nám trvalo celou hodinu. A šlo to tak rychle jen proto, že Varkvaš se aspoň částečně vzpamatoval.

Nepovažoval jsem to za dobré znamení. Jestliže se chytá Raubyňan, pak to platí i pro Maoty. Jakmile tam nahoře budou zase moci v poklidu obsluhovat lodě, bude jakýkoli útěk nemožný. I kdyby se nám podařilo uvést THOREGON ČTYŘI do chodu.

Blíže k nám byla příď, tedy 25 metrů široký příčný nosník. Pod ním byl jediný vchod, o kterém jsem věděl. Ale ten byl pro Varkvaše příliš malý.

Museli jsme tedy k zádi. Otvorem v zadní

straně jsme Raubyňana do lodi už jednou dostali. Varkvaš se pohyboval už skoro cílevědomě a kluci mu nadávali, že kazí hru.

Mentální tlak stále polevoval.

Kůže mi svým nápadným mlčením dělala starosti. Snad to nemá nic společného s Dorotou a s mincí.

Konečně jsme se dostali k zádi. Zářila před námi, jako by ji někdo vycídl. V žáru neutrpěla sebemenší škodu.

„Zatraceně," vyhrkl jsem. „Díra je pryč! Ten bláznivej robot ji skutečně spravil!"

„A co to znamená teď?" zeptal se jeden z kluků, patrně Orgelloc.

„Ze tátu-mámu nedostaneme dovnitř."

„Tak ho necháme tady. Starej si nějak poradí."

Už dávno jsem od nich nečekal ani náznak lidskosti, ostatně nebyli to lidé. A navíc pubertáci. Ale tolik bezohlednosti mě přece jen překvapilo. Při nejlepší vůli jsem nedokázal pochopit, jak z malých nestvůr jako Orgelloc jednou vyroste dospělí, dobrosrdeční Raubyňané,

„Nějak si poradíme," řekl jsem. „Varkvaše tady rozhodně nenecháme."

„Tak vypálíme d'uznu do pláště."

„Chytrý nápad. Ale nejde to tak snadno, Lanaghu. Obávám se, že se lod' bude bránit."

Ukázal jsem na Scheepa a Kjaiupa. „Vy dva zůstanete venku a budete dávat pozor. Hlavně aby někam neutekl. My se mrkneme dovnitř."

S Lanaghem, Orgellockem a Filibinem jsem se rozběhl zase k přídi. Vchod byl pod nosníkem. Nalezl jsem žluté a modré tlačítko. Stiskem modrého vyjely z THOREGONU ČTYŘI schůdky.

„Pojďte."

Vešel jsem do lodě jako první. Uvnitř nás čekalo jasné světlo, což znamenalo, že Buck už uvedl do provozu osvětlení.

„Čtyřko," obrátil jsem se na palubní počítač, „vrátili jsme se."

„Už jsem to registroval," odpověděl umělý hlas bröhnsky.

„Může Čtyřka odstartovat?“

„Může, ale máme jen omezenou rychlost. Zrychlení a nadsvětelný faktor jsou ještě příliš nízké.“

„To nevadí," řekl jsem. „S tím si už nějak poradíme. Je tu úplně jiný problém. Snad si ještě vzpomínáš na mého společníka Varkvaše. Posledně vešel do THOREGONU ČTYŘI otvorem v zádi.“

„Buck díru opravil. Tam tudy se dovnitř už nedostanete.“

„To už jsme zjistili. Potřebujeme tedy jinou možnost. Něco, jak ho sem dostaneme.“

„Taková možnost neexistuje.“

„A co když loď znovu poškodíme? Varkvaš se dostane dovnitř, potom se otvor zase zadělá a my odstartujeme.“

„Zakazuji," odpověděl počítač. „Nemám na Varkvašovi zájem. Další poškození lodě nestrpím.“

„A jak tomu chceš zabránit?“ zajímal jsem se.

„To je věc automatických obranných systémů.“

Zkusil jsem to tedy jinak. „Je na palubě něco k magnetickému upevnění těles na hladký povrch?“

„Ovšem, Alasko Saedelaere. Dovedu tě tam světlem.“

V komoře se rozsvítily červené body. Šli jsme po nich do hlavní chodby, vedoucí z centrály až na zád'. Nikde nebylo patrné jediné poškození. Buck to zvládl, jenže v tu nejméně vhodnou chvíli.

„Řekni, Alasko," zajímal se Lanagh. „Co s tím chceš dělat? Tak dědka dovnitř stejně nedostaneš.“

„To máš pravdu. Ale o to mi ani nejde. Táta-máma má přece skafandr. Připevníme ho k plášti a pak odstartujeme.“

„Připevníme?“

„Jo. Zpočátku poletí venku. A když se nám útek povede, podumáme, jak ho dostat dovnitř.“

Byly to kovové pásy spletené ze čtyř pruhů a s přísavnými zakončeními, které se daly připevnit na libovolném místě. Na každém konci měly přepínač, který uvolňoval nebo aktivoval stabilní zakotvení.

Přinutili jsme Varkvaše ke klidu. Zapnul jsem mu antigrav. Beztlížnou hmotu jsem uvedl v pohyb, směřoval jsem ji na jedno ploché místo a upevnil ji jedním pásem.

Začal se opět zmítat. Patrně nechápal, co to s ním dělám.

„Klid, Varkvaši. Máme plán. Teď si zapni vysílačku. Jakmile odstartujeme, všechno ti vysvětlím.“

Zamumlal něco nesrozumitelného. Přiblížil jsem ucho k špičatému rypáku.

„Alasko, já ti věřím," slyšel jsem. Bylo příjemné dozvědět se něco takového, ale nejdřív musí plán vyjít.

Připoutal jsem mohutné tělo k plášti, takže se Varkvaš nemohl prakticky ani hnout. Zbývajícímí pruhy jsem mu upoutal končetiny. Nechtěl jsem, aby se v panice nebo pod mentálním tlakem vysvobodil. Byla by to jeho smrt.

Zůstal tam jen spoutaný balík, který občas zakňučel. S mládenci jsme se vrátili do lodi. Měl jsem pocit, že si musíme pospíšet.

Na konci chodby jsem zpozoroval svítící objekt. Podobal se narudlé, v půli přerývané kouli.

To byl robot Buck a putoval k neznámému cíli.

Když skončil, fungoval další přístroj. Škoda že nemůžeme Buckovi zadat pořadí oprav.

Vešel jsem na můstek a v patách jsem měl po celou dobu Lanagha, Scheepa a další. Kolem létaly neuctivé poznámky. Když už zase chtěli nějakou oběť, zařval jsem na ně, aby byli zticha.

Zvláštní, ale pomohlo to. Skoro by se zdálo, že je začínám zvládat.

Na můstku bylo jediné křeslo. Čtvrtý posel Thoregon byl humanoid vysoký dva metry dvacet, takže jsem se v křesle málem ztrácel.

Přede mnou jediný ovládací pult. Armatury byly přehledné a srozumitelné.

„Čtyřko, hlas se, prosím.“

„Tady, Alasko.“

„Odstartujeme. Rád bych si s tebou krátce prošel funkce panelu.“

Domluvil jsem se s počítačem, a když jsem si byl jist, že ty nejdůležitější funkce zvládám, spustil jsem pohon.

V nitru THOREGONU ČTYŘI to zahučelo. Lokátory nad městem velkopána z Yilitonu stále ještě nevykazovaly žádnou činnost. Kůže byla i nadále zticha a já si byl téměř jist, že něco cítí.

Maoti se snažili, ale spořádaná formace se jim ještě nedařila. Řekl jsem si, že by to mohlo vyjít.

„Varkvaši, slyšíš mě?“ zeptal jsem se vysílačkou.

Chvilí nic, ale pak Raubyňan odpověděl: „Ano... ano...“

„Už to máš v hlavě v pořádku?“

„Tak trochu. Na mě neberte ohled. Nechci stát vaši záchraně v cestě. To radši zemřu, rozumíš, Alasko?“

„Jasně. Ale na tu blbost zapomeň, přítele v tom nenechám. Přivázali jsme tě venku, protože tě nemůžeme dostat dovnitř. Ted' odstartujeme. Takže se nelekni. Rozumíš?“

„Rozumím.“

Ujistil jsem se, že absorbéry přetížení fungují. Z pláště lodi trčely antény, které byly mnohem citlivější než Raubyňan ve skafandru. Jinými slovy, absorbéry nechránily pouze loď, ale i určitou oblast kolem pláště. Snad jsem Varkvaše přivázal právě v této oblasti.

„Čtyřko! Start!“

Stiskl jsem tlačítko a zbytek nechal na palubním počítači.

THOREGON ČTYŘI vystřelil do nebe nad Maotockem jako dělová koule. Zrychlení se projevovalo relativně málo. Za dvě minuty jsme byli na oběžné dráze, ani jsme to necítili.

„Jak je, Varkvaši?“

„Dobrý,“ odpověděl stručně.

Nereagovala ani jedna maotská loď. Byl

jsem si jist, že mentální vyzařování vegao-nického společenství tady nahoře už nemůže působit.

Lod' přidávala co mohla, což v tomto případě znamenalo pomalu, ale jistě.

Trvalo nám patnáct minut, než jsme dosáhli rychlosti nutné k nadsvětelnému manévru. Pár maotských lodí bylo sice poblíž, ale už jsem nevěřil, že by nás mohly ohrozit.

Ještě jim zbyla tisícovka lodí vegaonických komponent. S tím by se Maoti měli spokojit.

Co je teď s Cujandronem, Dorotou a ostatními? Určitě jim to vyšlo. Patrně lépe než nám.

„Čtyřko. Přejít na nadsvětelný let.“

„Rozumím, Alasko.“

Osmnáct planet soustavy, hvězdná obloha kolem Maotocku, modré obří slunce, to vše zmizelo a uvolnilo na holodispleji místo beztvare šedi. Podařilo se nám to.

Poprvé po několika dnech jsem si vydechl. S pocitem bezpečí jsem se opřel do křesla.

„Krátce před vstupem do hyperprostoru jsem zachytil zprávu,“ ozval se počítač.

„Od koho?“

„Patině z Černého objektu, který se vznášel nad městem poblíž místa startu.“

„Přehraj mi ji prosím.“

Zpráva byla bröhnsky: ALASKO SAE-DELAERE, NA DALŠÍ CESTU TI PŘEJI ŠTĚSTÍ. DOROTA.

Nic víc.

Teskně jsem na ni vzpomínal. Ted' se už nikdy nedozvím, jak to s tím vegaonickým společenstvím skutečně bylo. Naše cesty se rozdělily.

„Zemře,“ řekl nějaký hlas. Chvilí mi trvalo, než jsem pochopil, že to byla Kůže.

„Jak to?“

Neodpověděla.

„Ty mi to nechceš říct?“

„Ne.“

„Víš, že tě k tomu můžu donutit.“

„Ano. Ale to už je pryč, tak jako tak. Ale k ničemu ti to nebude.“

Zůstal jsem jen při výhrůžce. Ne že by mi byl Dorotin osud lhostejný, ale Čtyřka mi nesla další jobovku.

„Jsme pronásledováni. Tady máš lokaci z hyperprostoru.“

Na holodispleji jsem viděl šedou plochu, uprostřed oranžové ztvárnění naší lodi. Za ní se pohybovalo sedm modrých záblesků,

Maoti se pustili za námi. Ani náhodou se nespokojili se zanechanými loděmi. Znamenalo to, že mají lokátory, kterými dokážou stopovat v hyperprostoru.

A jako by to nestačilo, došla další zpráva, tentokrát přes vysílačku v mé přilbě.

„Alasko, tady Varkvaš. Už jsem naprosto v pořádku, ale mám hroznej problém.“

„Jakej?“

„Tady venku je někdo, kdo mě chce odříznout!“

8.

Dorotino vyprávění

Byla jsem pouhý hmyz, který nad oceánem spatřil tančící světlo. Blížila jsem se k tomu světlu, nemohla jsem proti tomu nic dělat, přitahovala mě nesmírná síla.

Černý kotouč však už nebyla kosmická loď, tedy ne v původním smyslu. Cujandronův dopravní prostředek představoval dimenzionálně zkreslenou zónu. Usoudila jsem, že kotouč přeměnil *klíčem*.

Měla jsem hlad. Zima mi byla. Připadalo mi, že let trvá několik dní.

Tělo jsem už neměla, proto byl nějaký hlad nesmysl. Nicméně jsem se nedokázala tomu pocitu ubránit. A co když se mi - to byla úplně šílená představa - v Hnízdě vrátilo tělo?

Ze světla nad oceánem se vyklubal podivný zářící ostrov. Cítila jsem, že to není Cujandron. Ale rovněž jsem cítila, že Cujandron je na něm.

Šílený let se začínal zpomalovat. Snášela jsem se. Docházelo mi, jak jsem byla pošetilá, když jsem se domnívala, že cestu do Hnízda nemusím přežít.

„Doroto Bochniarzová," ozval se mocný

hlas. „Zdravím tě.“

Stála tam humanoidní postava. Proti vnitřnímu světlu ostrova vypadala průsvitně. Nebyla fyzická, ne v pravém smyslu slova, připomínala mi mou virtuální podobu, kterou jsem si vytvořila na CANTU.

Nohama jsem se dotkla země.

Nohama!

Měla jsem opět nohy a tělo! Možná ta divná věc, ten ostrov, bylo cosi jako zrcadlo, v němž se mohlo odrážet nitro mé duše. Nevěděla jsem. Ale byla jsem Cujandronovi neskonale vděčná, že mi něco takového ještě jednou umožnil.

Vedle vysokého a štíhlého Cujandrona stáli Enkendran, Golomdeth, Therno, Goers, Seankara a další. Šestnáct bývalých nomádů, radů národa, nositelů obligatorních komponent.

Radostně jsme se pozdravili.

Dorota Bochniarzová měla opět nohy.

Na tvářích mě pálila slaná tekutina. Byla jsem zmatena přívalem citů, zapomínala jsem pro ně na to, co je skutečně důležité.

Ale byl tu Cujandron.

„Takže jsme kompletní," řekl. Slyšela jsem to na vlastní uši, skutečnými ušima! „Každopádně natolik kompletní, jak můžeme být. Molladaga je patrně mrtvá. Tím chybí jedna nezbytná komponenta. Tento nedostatek můžeme napravit jedině zásadním rozhodnutím.“

Viděla jsem, jak se v okolní tmě ukazují světélka. Vegaonické komponenty! Mí cujové a všichni ostatní jsou svolávání do Hnízda. Ke vzniku společenství nebyli sice nutní, ale každému jednotlivci příslušelo místo a každou komponentu přijmeme s radostí.

„Jak ses rozhodl, Cujandrone?" zeptala jsem se uctivě.

„Musíme Molladagu nahradit jinou komponentou. Jádro společenství sestává z osmnácti komponent. Dvě z nich mám já, klíč a princip zachování druhu. Ostatní máte po jedné. To všechno se však složí v celek, když

elementy utvoří kruh. Tento kruh je přerušen."

Enkendran si vzpomněl: „Molladaga ztělesňovala princip podřízenosti, že?"

„Ano," odpověděl Cujandron. „Potřebujeme něco cizího, co má v sobě mimořádnou schopnost podřízenosti."

„Ty už máš něco na mysli, Cujandrone," napadlo mě.

„Ano, Doroto Bochniarzová, tak je to."

V našem středu vzniklo dmoucí se pole. Zpočátku jsem si myslela, že je to mlha, pak sněžná krystalická struktura, a nakonec to byla výše hvězdné oblohy. Řítili jsme se vesmírem k jakési lodi.

Byl to THOREGON ČTYŘI. Zřejmě právě odstartoval. Vzala jsem to na vědomí s nesmírnou úlevou, protože jsem měla nepopiratelný podíl na mizerné situaci, do které se dostali.

„Co to má znamenat?" zeptala jsem se.

Ale nikdo mi neodpověděl.

Pronikli jsme do něj. Několik vteřin se naše imaginární kamera vznášela před hubenou postavou. Poznala jsem v ní Pozemšťana Alasku Saedelaera.

„To je přítel, se kterým jsem strávila poslední týdny," řekla jsem s údivem. „Mýlíš se, Cujandrone, jestli si myslíš, že má mimořádné schopnosti podřízovat se. Alasku Saedelaera by se našemu kruhu nikdy nepodvolil. Spíš by převzal vedení."

Cujandron se zasmál. „Překvapilas mě. Alasku Saedelaera nás samozřejmě nezajímá, ale ta živoucí Kůže, která jej obaluje."

„Kůže!" Začínala jsem už trochu chápat.

„Přesně tak. Navážeme s ní kontakt. Hovořit s ní budeš ty, Doroto. Vysvětlí jí, že musí zemřít a že její duši přijmeme mezi sebe. Musíš ji přemluvit, aby k nám přišla. A uvědom si, že nemáme příliš času."

„Kolik?"

„Hnízdo se za chvíli rozpadne. Cítím už první příznaky."

V mysli jsem s kůží, Alaskou, Varkvašem a těmi pěti kluky už skončila. A nyní to

všechno až děsivě ožilo.

Vyletěla jsem z pole Hnízda. Můj nynější stav mi umožňoval nehmotné cesty.

„Slyšíš mě, Kůže?" zašeptala jsem.

Alaskovo tělo sebou škublo a potom Kůže odpověděla: „Ano. Jsi to ty, Doroto?"

„Ovšem. Jsem teď v Hnízdě."

„A nám se podařil útek z Maotocku. Asi chceš mluvit s Alaskou, ne?"

„Ne. Jde o tebe. Neříkej to prosím Alaskovi, jenom by nás rušil. Máme v Hnízdě velký problém, který bys možná mohla vyřešit..."

Vylíčila jsem jí záležitost s Molladagou a chybějící komponentou, zdůraznila jsem, jak velice by se hodila jako náhrada, a pokoušela jsem se jí vysvětlit, proč musí zemřít.

Kůže chvíli mlčela. Potom řekla: „Nesouhlasím, Doroto, Možná by se Alaskovi náramně hodilo, kdyby se mě zbavil, určitě by se mu to hodilo, ale..." Dlouho váhala a já na ni netlačila.

„Ale co?" zeptala jsem se nakonec.

„U vás mě možná čeká smrt. Když to nezvládnete, pak zemřu definitivně. Toho se bojím. U Saedelaera mám potenciální nesmrtelnost. To si sama můžeš spočítat."

„Není to taky věc pocitu, Kůže? Skutečně bys nás nechala zemřít?"

„Radši počítám."

Jasněji odpovědět nemohla. Přerušila jsem kontakt a propadla se polem zpět do Hnízda. V něm se ochladilo. Pochopila jsem, že Cujandron už nemůže déle udržet teplo.

Vrchní nomád Bröhnderu se zamyslel a bylo na něm vidět, jak obtížně se propracovává k rozhodnutí.

„Vegaonické společenství může žít jedině v tom případě," argumentoval, „když jsou všechny elementy v rovnováze. Což bez Molladagy nejde. Saedelaereho Kůže není ochotna tu roli převzít. A nutit ji nebudeme, to není v etice národa Ysperayů. Ale zbývá ještě jedna cesta."

„Jaká?"

„Jestliže element podřízenosti už neexistuje, pak musíme odstranit *element nadvlády*. Tím se snad ustaví nová rovnováha.“

„Element nadvlády?“ zeptala jsem se. Rozhlédla jsem se a nechápavě pohlédla do každé tváře. „Kdo by to měl být?“

Jemně odpověděl: „Nositelka duše nesmí *zavírat* oči. Neboť její sílu budeme ještě potřebovat. Element nadvlády jsem já, Doroto.“

„Přesto nechápu.“

Cujandron už víc neřekl.

Ostatní jen rozpačitě mlčeli. Potom ke mně přistoupil mohutný Erikendran, vzal mě kolem ramen a řekl:

„Vrchní nomád už nemá v našem kruhu místa. Bez Molladagy mu chybí síla, která ho kompenzuje.“

„Když budeme držet pohromadě, určitě to nějak půjde,“ namítla jsem.

„Nikoli, Doroto. Cujandron musí zemřít.“

9.

Saedelaerovo vyprávění

„Varkvaši! Opakuj to!“

„Někdo mě chce odříznout,“ řekl Raubynec znovu. „Připoutali jste mě tady venku tak dobře, že se nemůžu ani hnout. A teď se ukázal ten šilenej robot.“

„Buck!“

„To je on. Považuje mě za něco cizího na plášti.“

„A co dělá?“

„Nejdřív mě jenom osahal. Výsledek se mu patrně nezamlouval, takže právě přepaluje první úchyt.“

„Proč ho prostě nevypne?“

„Jak to mám vědět?“ odpověděl Varkvaš nervózně. „Třeba s tím neumí zacházet. Třeba je pro něj přepálení jednodušší. Vím já?“

V Raubyňanově hlase se jasně ozývala rostoucí panika. Jedno bylo jasné. Ve chvíli, kdy se Buckovi podaří Varkvaše odříznout, je Raubyňan ztracen. Pak vyletí do hyperprostoru a pohltní ho nedefinovatelné kontinuum.

„Vydrž, Varkvaši. Něco s tím uděláme!“

„Jo. Ale musí to být hodně rychle. Už se pouštím do druhého úchytu.“

Byl jsem rád, že ho Buck rovnou nedez-integroval. To jsem však Varkvašovi neřekl.

„Čtyřko!“ obrátil jsem se na palubní počítač. „Tvůj robot Buck mi chce právě zabít přítele, který je na vnějším plášti. Musíš ho zastavit.“

„To nejde,“ odpověděla čtyřka. „Buck pracuje naprosto samostatně.“

„To se s ním vážně nedá komunikovat?“

„Ne.“

Podíval jsem se na lokátor. Maotské lodě se nás držely.

V hyperprostoru se nedají vzdálenosti určit, ale podle abstraktních pojmů, s nimiž se zde operuje, jsem odhadl, že jsou za námi maximálně pár sekund. Dokud zůstaneme v hyperprostoru, nehrozí nám z jejich strany nebezpečí. S nadsvětelným faktorem tři miliony může THOREGON ČTYŘI letět klidně týden bez mezipřistání. Pochyboval jsem, že by to Maoti vydrželi.

Mělo to však jednu nevýhodu: Varkvaš nepřežije.

Musel jsem se rozhodnout. Bud' obětovat Varkvaše, nebo přejít do normálního prostoru. Když ho Buck odřízne tam, tolik se mu nestane.

Jenže pak se dalo do dvou tří minut počítat s útokem. Těžko říct, jestli by jej THOREGON ČTYŘI přestál.

„Alasko!“ vykřikl panicky Varkvaš. „Už přeřízl čtvrtěj. Dává se do pátýho!“

„Máš volný ruce?“

„Jo, ale je mi to na nic.“

Rozhodl jsem se. Dál jsem neuvažoval, hmátl jsem na pult a přerušil nadsvětelný let.

Padali jsme zpět do normálního prostoru. Ukazovaly se hvězdy. Lod' letěla sedmdesáti procenty rychlosti světla okrajovou oblastí Bröghnderu.

„Čtyřko. Zapnout ochranné štíty!“

„Generátory ochranných štítů ještě nepracují“

na sto procent."

„To je jedno. Zapni je!"

Obrátil jsem se na mládence. „A teď přijde vaše velká akce. Já zůstanu tady na můstku a budu se snažit ubránit Maotům. Vy vylezete ven a zkusíte pomoci tátovi-mámě."

„A jak?" zeptal se Lanagh.

„Musíte na něco přijít. Vždyť se tak rádi perete. Odřízněte Bucka a hodte ho do ochranného pole, nebo něco takového. Nějak ho poškodte. Nezapomeňte si zapnout magnetickou vrstvu na podrážkách. Jinak to mrskne do štítu vás."

Nelíbilo se mi, do Čeho je posílám. Mohlo by je to klidně stát život. Ale ať jsem nad tím dumal jakkoli, každá varianta měla v sobě nějaké riziko.

Nadával jsem si, že jsme z C ANTU nevzali žádné zbraně. Ale kdybychom na Bucka zaútočili, spustila by se automatická obrana lodi.

„Alasko! Pouští se od posledního úchytu!"

„Už ti jdou na pomoc. Poslal jsem kluky. Vyřadí Bucka z provozu."

Raubynan cosi vykřikl, řekl bych, že nadávku.

„Robot se nesmí poškodit, Alasko! Buck je naše jediná naděje. Bez něj se paměť nedá opravit. Pak nenajdeš cestu domů."

„To je bezpochyby pravda," odpověděl jsem klidně, „ale nedá se nic dělat."

Kousek od THOREGONU ČTYŘI se zmaterializovalo sedm maotských lodí. V normálním prostoru měly pohony silnější než my. Změna kurzu nám vynesla odklad pár sekund. Pak už budou dostatečně blízko, aby mohly zahájit palbu, I Pokoušel jsem se navázat hyperem kontakt. Vykecat trochu času, o nic víc mi nešlo.

Ale velkopánovi velitelé se nějakým vyjednáváním nezabývali.

THOREGONEM ČTYŘI otrásl děsivý náraz, až jsem poskočil v křesle. Tak zlé jsem to nečekal.

„Varkvaši! Dobrý?"

Odpověď nepřišla.

„Asi omdlel," prohlásil Lanagh.

„A co je s Buckem?"

„Nezdoláme ho. Momentálně mu ale dá-
váme tak zabrat, že nemůže pokračovat."

„Drží Varkvaš pevně?"

„Vypadá to tak. Ale nevím..."

Chtěl jsem se podívat, ale žádná kamera, tento úhel nezabírala. Počítač mi zapnul holografii, na níž jsem viděl desítky antén a ochranný štít. Varkvaš byl však kousek pod tím.

Klel jsem jako pohan a cítil jsem, jak se Kůže pod dojmem mého hněvu stahuje. Nebyl to dvakrát příjemný pocit.

Do štítu narazila další salva a loď se znovu otrásla.

Snažil jsme se manévrovat ručně a vyvést tak Maoty z konceptu. Na to však byli příliš blízko.

„Lanaghu!"

„Vždyť děláme. Ale nejde to."

„Ale musíte..." K nějakému radě jsem se už nedostal, protože právě v tom okamžiku Maoti zahájili rozhodující ofenzivu.

Na náš štít narázela ze všech stran koncentrovaná energie. Počítač mi ukázal na grafu vytížení pole a naléhavě mi radil, abych přešel do hyperprostoru. To jsem věděl taky.

Loď sebou házela jako splašený kuň. Došlo mi, že takhle Varkvašovi nepomůžu.

„Lanaghu! Scheepe! Orgelloku! Filibine! Kjaiupe!"

„Co je zase?"

„Okamžitě se vraťte do lodi. Nemá to smysl."

Štít inkasoval zásah za zásahem. Počítač mi oznámil, že v takové situaci nevyděláme déle než tři minuty. Museli jsme do hyperprostoru stůj co stůj.

Když jsem chtěl dát příkaz ke startu, něco se stalo - první skutečný zásah natvrdo. Můstek byl náhle plný dýmu.

Maotům se nějak podařilo perfektně sladit palbu. Vzhledem k vysoké rychlosti to byl pozoruhodný výkon.

Ochranný štít byl na vteřinku desetínásobně přetížen. Ale stačilo to. Kabina duněla jako gong.

A na holografii, která mi ukazovala antény a ochranný štít, provířilo objemné tělo.

„Varkvaši!”

Uvědomil jsem si, že se urval poslední úchyt a Varkvaš se neudržel už ani magnetickými podrážkami. Raubyňan prudce narazil do ochranného štítu a shořel v něm.

Varkvaš byl mrtev!

Ztratil jsem jediného přítele v Bröhrnderu. Ten okamžik mi připadal nekonečný. Vesmír jako by se chvíli nadechoval. Pak udeřili Maoti s další synchronizovanou salvou. Nemohl jsem se oddávat nějakému snění.

„Vraťte se do lodě!” zařval jsem. „Táto-vímámě už stejně nepomůžete!”

„Už jdeme, Alasko!”

Nařídil jsem, aby loď co nejrychleji přešla do hyperprostoru. *Třicet sekund*, pomyslel jsem si, *maličkost, skoro nic*.

Maoti těch třiceti sekund využili. Stříleli nyní v pětisekundovém taktu.

Jedna salva prorazila štít. Proniklo sice jen pár procent energie, ale stačily oslepit optiku kamery.

„Čtyřko! Jak dlouho ještě?”

„Už to bude, Alasko. Tři. Dva. Jedna. Nula.”

Hvězdy pobledly. Palba ustala. Byli jsme zatím v bezpečí.

10.

Dorotino vyprávění

Cujandron umíral. Impozantní postava, jedinečná individualita se rozpouštěla jako mračno prachu, jež odvál lehký poryv větru.

Nevnímal bolesti, nebojoval s němý siným pudem sebezáchovy. Cujandron ztělesňoval *princip zachování druhu*. Vlastní smrt byla pro něj otázkou nutnosti.

„Neopouštěj nás!” chtělo se mi křičet, ale mlčela jsem. „Jak máme pokračovat bez tvého vedení?” Ale nevypravila jsem ze sebe ani hlásek. „Vždyť ani neznáme přesný

plán! Bez tvé pomoci jsme nic, Cujandrone!”

Přihlížela jsem umírání osobnosti, již jsem velice obdivovala, a nemohla jsem nic dělat. Nikdy jsem se necítila tak bezmocná.

Enkendran mě dál držel kolem ramen. Ale nebylo to třeba. Nepanikařila jsem, pouze jsem dávala najevo vše, co jsem k Cujandronovi cítila. Neměla jsem právo dávat jeho posledním chvílím hořkou příchuť. Tvůrce vegaonického plánu neumíral sobecky kvůli sobě, ale pro nás pro všechny.

Když bylo dokonáno, cítila jsem, jak *princip zachování druhu* přešel do mě.

Cujandrona už nebylo.

Ale bylo tu něco, co jsem zprvu nedokázala definovat. Měla jsem pocit, že mě opřádají neviditelná vlákna. A v každém z nich byla nesmírná síla. Nebylo to vidět, pouze cítit. Přesněji řečeno jsem to cítila já.

V rukou jsem držela *klíč*. Tím do mě přešla i druhá Cujandronova komponenta. Klíč mi propůjčoval netušenou moc.

Nevím, proč jsem zrovna v té chvíli myslela na Alasku Saedelaera. Vyslala jsem mu poslední zprávu. Nedokázala jsem si představit, že ho ještě někdy spatřím.

Enkendran, Golomdeth, Seankara, všichni bezradně civěli na místo, na němž se Cujandron rozplynul. Ani jeden nebyl schopen jakéhokoli činu. Ani koordinátor - kterého jsem po celý život vnímala jako ztělesnění suverenity.

Něco se stane. Na to se spoléhali. A měli pravdu, neboť Cujandron zemřel v jistotě, že jeho smrt pro nás přinese něco cenného.

Uvědomila jsem si, že odpovědnost za vegaonický plán padá nyní na mně. Cujandron schválně nic nevysvětloval. Věci budou vnímatelné v okamžiku, kdy je bude třeba učinit.

„Doroto?” zeptal se Enkendran po celé věčnosti.

„Ano?”

„Už nevidím tvé nitro.”

„Nositelka duše má teď většinu sil,” od-

pověděla jsem. „Molladaga je mrtva. Cujandron je mrtev. Rovnováha je nastolena. Připrav se na vegaonický skok.“

„Jak to myslíš?“

Neodpověděla jsem mu. Hnízdo existovalo jako Černý kotouč o průměru sto metrů. Náhodné palbě Maotů už nemohlo dlouho odolávat. A Hnízdo, které na jiné existenční rovině bylo totéž co kotouč, se začínalo rozpadat ve slunečním větru.

Byl nejvyšší Čas.

Popadla jsem předito, které v Hnízdě spojovalo všechna místa a všechny komponenty. Někteří z mých druhů se už rozplynuli, přirozené ta nejslabší individua. Kolektiv Ysperayů se rozpadal, ještě než stačil vůbec vzniknout.

956. *Tot' vše. Poslední nomádi vesmíru.*

Už nesmíme přijít o jediný život. Zkus-mo jsem zatáhla za vlákna. Vše se ve tmě zachvělo.

„Doroto!“ zděsil se Enkendran.

Nevšímal jsem si ho. Pokud se má vegaonický skok podařit, musím zpřetrhat všechny existující struktury. A k nim patřila i naše těla, i když jsme je měli poprvé po staletích.

Zničit staré, vytvořit nové - neměla jsem možnost, jak těm 956 vysvětlit, co nás čeká. Nebyl na to čas.

Kdesi v nekonečné dálavě, jež byla Hnízdem, se *nachází* imaginární ventil. Sebrala jsem veškerou svou sílu a dala ventilu ničivý úder.

Realita kolem nás se zhroutila.

Sto tisíc nomádských lodí, dávná minulost. Miliony Ysperayů, dávno mrtvy. Krví zbrocená bytost, již jsem vídala ve snech, se na okamžik stala děsivou skutečností.

„Doroto Bochniarzová? Co to děláš?“

„Nositelko duše! Vraždíš nás.“

Hnízdo vyhaslo stejně jako pár minut před ním Cujandron. Nebo to byly už hodiny?

Nyní jsem držela vlákna v ruce.

Smrt v sobě skrývala setbu života, dodávala energii. Hnízdo nikdy nebylo ničím jiným než

ohromným zásobníkem. Zavedla jsem veškerou energii do místa, na kterém jsme stáli.

„Doroto! Zabiješ nás!“

Ale kdepak, chtělo se mi odpovědět, bylo však příliš pozdě. Jestliže nechápou, co se děje, jestliže nedůvěřují, nic s tím nenadělám. Pak si musí vytrpět muka umírání.

Stvořila jsem 956 fragmentů.

Z nesmírné dálky ke mně pronikl Enkendranův hlas: „Doroto, zapřísaháme tě!“

Z posledních sil jsem vyhodila ostrůvek do vzduchu.

Naposled jsem otevřela oči. Enkendran, Seankara a všichni se právě rozplývali. Kdyby svou sílu použili na přemýšlení... Místo toho však bojovali o pár vteřin života jako většina.

Moudrost stárí je pouhá fikce. Ale to už bylo jedno. Nakonec jsem řekla: „Tohle je vegaonický skok, vy naivní bytosti.“

Možná jsem se na ně neměla dívat tak arogantně, ale s větším pochopením.

Dejte mi ještě pár minut, myslela jsem si. Pak pochopíte.

THOREGON ČTYŘI obklopovala šed' hyperprostoru. Na obrazovce se ukázalo opět oněch sedm maotských lodí, ale věděl jsem, že nám momentálně nejsou nebezpečné.

Vyskočil jsem z křesla, doběhl k přechodové komoře a viděl, jak po žebříku lezou dvě postavy.

Scheep a Lanagh.

„Kde máte své tři bratry?“ zeptal jsem se s děsivým pocitem. Sevřelo se mi hrdlo, ale tentokrát za to Kůže nemohla.

„Jsou mrtví,“ odpověděl Lanagh, jako by se ho to netýkalo.

„Mrtví?“ opakoval jsem nechápavě.

„Jo. Ke konci pár těch výstřelů prošlo Šítem. Nejdřív to dostal Kjaiup, pak i Orgelloc a Filiban. Úplně shořeli. Všichni tři. A s nimi pochopitelně i starej. Ten se jednoduše urval.“

Prošli a už si mě nevšíмали. Uvědomil jsem si, že jsem nyní za ty dva odpovědný. Na Raubyn jsem je už odvézt nemohl, rozhodně ne s Maoty v patách.

A co když se nám podaří uniknout maotské palbě? Musím je pak vychovávat já? Nebo se jich můžu nějak zbavit? Z představy, že bych měl táhnout vesmírem s dvěma vražednými výrostky na krku, jsem neskákal zrovna radostí.

Chvilí jsem tam stál jak omámený. Vzpa-matoval jsem se, teprve když jsem spatřil na konci chodby robota Bucka.

Všechno se hatilo, ale opravář byl v pořádku. Buck za to nemohl, že napadl Varkvaše. Zachoval se pouze podle programu, vlastní vůli neměl. Bylo by pošetilé dávat mu nějakou vinu.

Rozhodně ne teď pomyslel jsem si.

Buck totiž musí dát paměť lodě natolik do pořádku, abych se z ní něco dozvěděl o Mostu do nekonečna. Buck byl i nadále klíčem k mé vlasti.

Unaveně jsem se vrátil na můstek.

Lanagh a Scheep si počítači řekli o něco k jídlu. Jedli s náramnou chutí a příšerně mlaskali.

Přišel jsem o poslední iluze. Soucit? Kdepak! Něco takového neznají. Soucitu a dalším věcem je musím teprve naučit.

Usnul jsem v křesle. Když jsem se po několika hodinách probudil, měli jsme Maoty stále v patách. Ale to je jim málo platné. V nejhroším zůstaneme v hyperprostoru až do soudného dne.

„Takže, vy dva. Teď máme čas si pořádně popovídat. Jak to bylo tam venku s tátou-mámou a s brášky?“

„Už jsme ti to říkali,“ odsekl Lanagh. „Podruhy by to byla nuda.“

„No, celý jsme mu to nevyprávěli,“ řekl Scheep spiklenecky.

„Ale táta-máma nechtěl, abysme to Alaskovi říkali,“ namítl Lanagh.

Vzklíčilo ve mne strašlivé podezření. „Tak ven s tím! A celou pravdu!“

Podívali se na sebe.

„To s Orgellokem, Kjaiupem a Filibinem bylo skutečně tak, jak jsem povídali,“ spustil nakonec Lanagh. „Najednou něco prorazilo štít a pak shořeli, čestné. Venku jsou ještě fleky.“

„A co táta-máma?“ zeptal jsem se přísně.

„No, starej se zrovna neutrl. Tak se to nedá říct. Že prý splácí dluhy Alaskovi. Život za život. A pak se odpojil sám. Na posledním úchyty byl přepínač.“

„On se zabil?“

„Jo.“

„A co vy? Co jste dělali?“

„No nic! Starej měl přece pravdu. Za všechno mohl on. Kdyby nebyl tak tlustej, nedostali jsme se do maléru.“

Potřásl jsem hlavou. Varkvaš se chtěl obětovat, a nakonec to přece jen udělal. Dobře jsem věděl, co mínil těmi dluhy. Ale ospravedlňuje to sebevraždu?

Nevím, jak bych jednal na jeho místě. Chvilí jsem o tom přemýšlel. Těžko říct...

Celý den jsem trčel bez hnutí v křesle a na nic nereagoval. Nakonec mi bylo jasné, že bych udělal totéž. Varkvašův čin mi připadal stále logičtější.

Palubní den uplynul, po něm noc, a pořád jsme měli Maoty v patách. Připravil jsem se na dlouhé čekání.

Technický stav lodi se očividně zlepšoval. Buck pracoval zvolna, zato důkladně.

Po týdnů nás počítač informoval, že Maoti jsou pryč. Vzdali to.

Dokud počítač neměl plný přístup k paměti, nezbývalo nám nic jiného než pokračovat pořád rovně dál. Mohli jsme se taky zastavit a jen tak letět mezi cizími hvězdami. Bylo to naprosto jedno.

Za tu dobu prodělali Lanagh a Scheep skutečný růst. Rvali do sebe všechno, co loď dala, a každý povyrostl o metr.

Já sám jsem jedl za dva. Však jsem musel žít i Kůži.

Z náramku jsem odečetl, že v Mléčné dráze je teď 5. února 1289.

Onoho dne se Kůže zmocnil nevysvětlitelný neklid. K polednímu se prudce zachvěla. Cítil jsem to stejně jako ona.

„Co se děje?“ zeptal jsem se.

„Na jednom vzdáleném místě vesmíru právě v této chvíli zemřel Kummerog, Nevím kde, nevím, kolik milionů světelných let odtud, ale je mrtev.“

Pochopil jsem, že jsem s kůží osaměl. Naděje, že se jí kdy zbavím, zemřela s Kummerogem. Už nemela, kam by se poděla.

EPILOG

Za deset dnů spatřil velkopán z Yilitonu, jak černý kotouč explodoval. Současně ustoupil mentální tlak, který bránil jakékoli rozumné činnosti.

Vyšel na terasu a rozhlédl se po městě. Spoušť a zkáza.

Když se ještě jednou podíval na oblohu, viděl, jak na domy prší hořící kusy kotouče. Z deště se uvolnil roj pronikavě světlych objektů. Snad tisíc.

Velkopán z Yilitonu nebyl romantik, nicméně mu to připomínalo roj komet, mračno planetárního prachu, jež vnikalo do vnějších vrstev atmosféry a hořelo.

Světlo bylo tak jasné, že musel sklopit oči. Proto už neviděl, jak roj komet změnil směr.

Komety stoupaly vzhůru a rostoucí rychlostí mířily k oběžné dráze.

Později si dal pustit astronomická pozorování. Roj sestával z 956 objektů a ten, který zářil nejjasněji, shromažďoval ostatní kolem sebe jako oběžnice.

Byla v tom jakási magická síla. Žádný Maot nechápal, co to kouzlo znamená.

„Pusť nám to až do konce,“ přikázal velkopán.

Roj komet přešel na rychlost světla a minul bleděmodrého obra.

„Pak jsme to ztratili,“ řekl astronom.

„Jak to?“

„Asi to nějak přešlo na nadsvětelnou rychlost.“

„Co je to za nesmysl! Tady něco nehraje. Žádné nebeské těleso nemůže samo od sebe změnit kurz nebo rychlost. To dokážou jedině inteligentní bytosti.“

Velkopán měl povinnosti, a tak astronoma propustil. Roj vznikl v oblasti Maotů, tudíž patřil k maotskému majetku. Co nejdříve se musí s ostatními pány dohodnout, jak si nový majetek rozdělí.

Pokud ho ještě kdy uvidí. A pokud se dá chytit.